

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 3. szám, 2012. március

Ehavi számunk alkotói:

Chiron Lark, angyalka146, juditti, coolababy, Didovadrozsa, Kétvirág,
Craz, Norton, Randolph Cain, bel corma, Kovács Ákos,
Lidércfény HQ, Homoergaster, Kapitány

Tartalom

BESZÁMOLÓ

- Könyvbemutató, avagy zombik Szentesen /LF HQ/ 3.
Egy kötet margójára /Homoergaster/ 5.

FANTASY

- Az Alku /Kévirág/ 7.
Lélektárs /bel corma/ 7.
Fejlődés /Craz/ 8.

SZÉPIRODALOM

- Karma /Norton/ 9.
Családi élet /angyalka146/ 11.
Alternatív befejezés /bel corma/ 12.
Elkészt levél - levelet kaptam sorozat 01 /juditti/ 13.
Levelet kaptam sorozat 02 /juditti/ 14.

SCIENCE FICTION

- Kísért a múlt /bel corma/ 14.
Pókiszony /Chiron Lark/ 15.

HORROR

- Hikari Naraku utolsó könyve /Randolph Cain/ 17.

SZÁMÍTÁSTECHNIKA

- Mass Effect 3 sirámok – az ómega /Kapitány/ 22.
A Mass Effect és A Gyűrűk Ura /Kapitány/ 23.

FILMROVAT

- Ghost and the Darkness,
film igaz történet alapján /Homoergaster/ 24.

VERSEK

- Én az árnyék /coolababy/ 26.
Költőszors /Kovács Ákos/ 26.
Hiábavaló szó /Didovadrozsa/ 26.
Legyőzhetetlen /angyalka146/ 26.

KÖZÉRDEKŰ INFORMÁCIÓK

- Hírek, pályázatok 27.

KÉPREGÉNYAJÁNLÓ

- Crysis - a képregény /Kapitány/ 28.

HONLAPAJÁNLÓ

- Elindult a Fantasybooks.hu oldal 28.

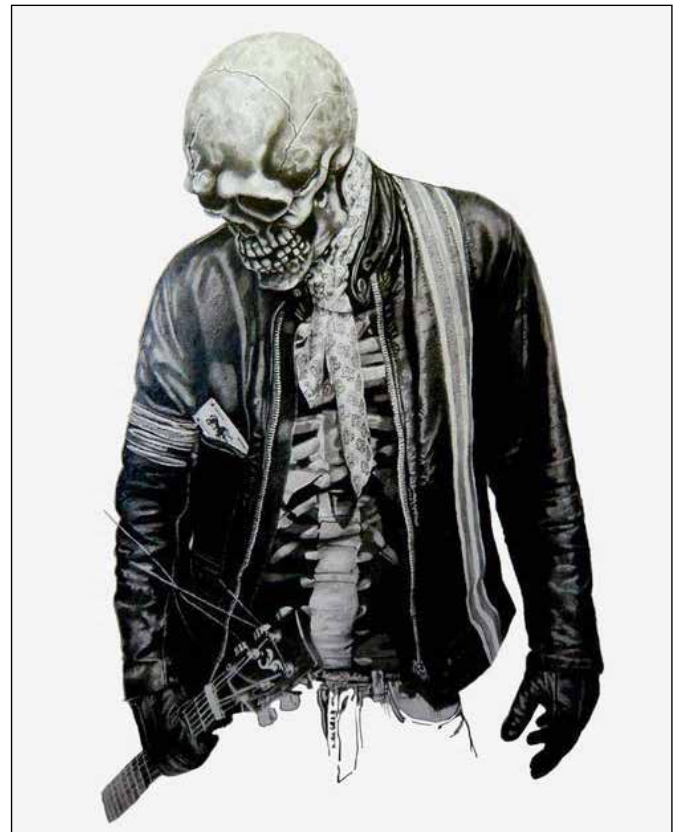
Helyreigazítás

Előző havi számunkba sajnálatos módon két hiba is csúszott. Az egyik, hogy a **tartalomjegyzékből kimaradt Floró**, 24. oldalon található **könyvajánlója**, **Christian Vulpius: Haramiák kapitánya** című kötete.

A másik, hogy az impresszumban a januári borító szövege maradt ott. **A februári borító képe** természetesen *nem* „mon-tázs netes képekből”, hanem az általunk készített **„Zombi Apokalipszis - A kezdet: Simagöröngyös”** című **novelláskötet borítójának grafikája**, amely egyébként **Bognár Attila munkája**.

Az érintettektől ezúton kérünk elnézést.

A hónap képe:

„Rockot csíped?...”

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 3. szám, 2012. március**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Kapitány – Szendvicszombi barátkozik egy helyi ellenállóval.

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

4. Novellaíró pályázat Ammerúniához

A pályázat kiírója: Ammerúnia Műhely, www.ammerunia.hu

A pályázat benyújtásának határideje:

2012. április 30. – Árnylef c. kötethez

2012. augusztus 31. – Hősök ideje c. kötethez

Pályázatigénylési és beküldési cím: ammerunia@gmail.com és másolatként szilard.berke@gmail.com

A beérkező pályázatokat értékeli: az Ammerúnia Műhely írói és Eric Muldoom

Díjazás: a legjobb pályaművek megjelennek a jelzett kötetekben! (Fantasy Exkluzív sorozat)

A pályázat célja: új, friss szellemiségű írásokat várunk legújabb kötetekhez, Ammerúnia emberek benépesítette tartományaihoz (Királyság) illetve Asslanthasi Aldyr karakteréhez.

Bővebb infó: <http://fantasycentrum.hu/node/583>

KÖNYVBEMUTATÓ, AVAGY ZOMBIK SZENTESESEN

Amikor 2010 nyarán kitaláltuk, hogy a vakvágányra futott zombibábfilm alapötletét ültessük át egy novelláskötetbe, még nem gondoltuk, hogy... Szóval mindössze kellemes szórakozásnak tartottuk, ha sikerül összehozni néhány novellát, és azt elektronikusan, ingyenesen elérhetővé tesszük. Később, úgy 2010 év végén merült fel az ötlet, hogy ha a pénztárcánk engedi, akkor a kötetben publikálók részére egy-egy tiszteletpéldányt elkészíttetünk nyomtatott formában is. Az ötletre a megkeresett alkotók, illetve a Karcolaton, Craz által tett felhívásra reagálók összesen másfél tucat novellával örvendeztetek meg bennünket. Igaz, ami igaz, hogy a tervezett időpontig (2010 karácsonyáig) nem tudtuk mindezt összehozni, és cirka egy év két hónapot „késtünk” a kiadással, viszont úgy tűnik, megérte mind a várakozás, mind a belefektetett munka.

A február 12-én megjelent *Zombi Apokalipszis – A kezdet: Simagöröngyös* című kötetünk alig néhány hét alatt komoly hírnévre tett szert – mint arról már a februári AKF „Hírek, pályázatok” rovatában is beszámoltunk.

Nem sokkal a megjelenés után *Homoergaster* elkezdett szervezni egy könyvbemutatót a Szentés Városi Könyvtárban. A könyvtár vezetése nyitott volt a dologra, mi több, küldött ki

Dezső a zombi és a Rejtelmes Túlélő a róluk szóló novelláskötetet olvassák a szentesi könyvtár épülete előtt. Ja, meg van ott valami szobor is. :)

A rendkívüli könyvbemutatónkat G. Szabó Lenke, a könyvtár ügyvezető igazgatónője nyitotta meg. (A végén pedig kapott egy szép virágcsokrot.)

meghívókat is az eseményre. Még azt is megengedték, hogy a valaha zsinagógaként működő könyvtár épülete előtt / mellett tartsunk egy performanszt. Mivel itt „felvonultattunk” egy „fegyvernek látszó tárgyat” is (történetesen Kapitány régi, műanyag Kalasnyikovját), ezért a rendőrséget is értesítettük.

Eközben – az egyik alkotó, *Cyrus Livingstone* ötletére – készítettünk egy könyvtárelert, ami kissé felkelti az olvasók érdeklődését a kötet iránt. Ezt *Mab Tee* közzétette egy angol nyelvű blogján, s mivel a videót lájkolta egy USA-beli zombirajongó, így csináltunk egy angol változatot is, hogy legalább nagyjából érthető legyen számára, mi is ez az egész.

A performansz remekül sikerült, mi legalábbis határozottan jól éreztük közben magunkat :) *Jimmy* beöltözött zombinak, *Homoergaster* pedig gázmaszkos túlélőt alakított. *Ida* videót, *Kapitány* pedig fotókat készített. A videót – némi felturbósítás után – hamarosan közzéteszük a kötet oldalán. (Az elérhetőségét lásd a cikk végén.)

A könyvbemutató is határozottan sikeresnek mondható. A megnyitót *G. Szabó Lenke*, a könyvtár ügyvezető igazgatónője tartotta, tőle vette át a szót *Poszler György*, nyugalmazott gimnáziumi tanár, aki egy rövid bevezető után érdekes kérdéseket szegezett nekünk (konkrétan *Homoergaster*nek, *Kapitánynak* és *Jimmynek*). Őszintén megmondva kissé aggódtunk, hogy *Poszler* tanár úr elvállalja-e a felkérést, hiszen mi is tisztában voltunk vele, ez nem éppen az ő műfaja. Viszont saját bevallása szerint együltő helyében elolvasta a neki adott kefélynyomatot,

Az asztal elkészült a könyvbemutatóhoz.

Poszler György nyugalmazott gimnáziumi tanár bevezetője.

Poszler tanár úr kérdez.

Igyekeztünk folyamatosan aktívak lenni. :)

Az érdeklődők lerohanták Kapitányt és Homoergastert, míg Jimmy átadott Poszler tanár úrnak egy üveg bort. Némi eszmecsere is kialakult.

és még jól is szórakozott. Mindez pedig már kellemesen megalapozta a bemutató hangulatát.

A bemutatóról hangfelvételt is készítettünk (illetve többen fotóztak), így erről bővebben nem is számolunk be, mivel záros határidőn belül közzétesszük a felvételt. A bemutató két helyi sajtóorgánium is megjelent; a Szentesi Mozaik internetes újság még aznap éjjel „kitolta” az anyagot, míg a Szentesi Élet városi hetilap a soron következő pénteki számában hozott le egy remekbe szabott cikket. (Ezek megtalálhatóak a könyv számára nyitott Facebook oldalunkon - Simagöröngyösi zombi-apokalipszis.)

Mindezzel viszont még nincs vége a kötet szárnyalásának, ugyanis az internetes megjelenés után nem sokkal megkeresett bennünket a fapadoskönyv.hu oldal kiadóvezetője, hogy látunk fantáziát a kötet nyomtatott kiadásában, s szeretnék, ha tárgyalnánk erről. Miután a kiadóvezető a következőket írta: „Először is köszönöm az élményt, amit az ingyenesen letölthető

Aztán dedikálni is kellett.

Zombi apokalipszis kötetek olvasása nyújtott. Még keresnem kell a szavakat, hogy értékelni tudjam a művet, de ettől függetlenül is a vállalkozások, a lelkesedések, a kreatív ötletek (mind az írásra, mind a marketingre vonatkozóan) messzemenően dicsérendő. Szerény véleményem szerint belenyúltatok, ráéreztek valamire, amiből akár még látványosabb siker is kovácsolható.”, úgy gondoltuk, belevágunk. Mára pedig meg is egyeztünk, így hamarosan teljesen hivatalosan, legálisan is hozzáférhetővé válik a nagyközönség számára a novelláskötet, hiszen nem csak a fenti oldalon jelenik majd meg, hanem a Shoptline-on (volt Bookline), a Lóra, valamint a Libri elektronikus könyvesboltokban is.

Van az a mondás, hogy „Addig üsd a vasat, amíg meleg”, így már tervezzük a kötet folytatását, amelyről bővebben a kötet oldalán találhattok információkat (<http://zombi.lidercfeny.hu>), s más egyéb érdekességgel is szolgálunk.

Lidércfény HQ

Elmerik boldogan veszi át a novelláskötetet Kapitánytól.

A könyvtár sem maradt Zombi Apokalipszis nélkül.

EGY KÖTET MARGÓJÁRA

avagy:

Zombi performance
a szentesi könyvtár előtt,
irodalom benn és a visszhangja.

A Lidércfény alkotóközösségének nagy pillanata volt 2012. március 26. délutánja, amikor is sor került az első antológiánk bemutatójára. Sokféle szereplésre volt már alkalmam, de ilyenre még nem, így megfelelően izgultam aznap délután. Dolgoztam, s közben felidéztem magamban a múltat, ami ehhez a jelenbéli ponthoz vezetett. Az első próbálkozást, amikor a csapat az üdülőközpont Civil tér c. rendezvényén vett részt. Itt kezdtünk el zombibábokat készíteni először, és egy súlyos próbavideó is készült az arra mászkálók megdöbbenésére és derűségére. Már itt is fontos kellék volt a rossz gázálarcom, ekkor még öncélúan. Később 2008 nyarán hosszú hétvégi esteken, éjszakákon rajzoltuk, vágtuk, ragasztottuk a bábokat, remekül szórakozva közben. A tervezett kis filmecke nem készült el, legalábbis eddig. Az ötlet azonban nem hagyott békét nekünk. Éveken át dédelgettük, míg aztán megszületett az elhatározás, legyen belőle novelláskötet.

Volt olyan év, hogy amikor bekapcsoltam a számítógépet, az operációs rendszer betöltésének hangja nem a gyagya windóz hang volt, hanem ez: „Szputnyik rabótajet harasó! Harasó, harasó! Á diagramnye!”, Kapitány és Jimmy előadásában az egyik videóról, miközben én zizzenten húztam az előre megrajzolt diagramvonalat, és próbáltam nem röhögni. Nehéz volt. Ez a duma sokáig slágerlistás volt nálam, tökéletesen kifejezte azoknak az estéknek a hangulatát. Egy akadozó, rissz-rossz, állandóan lefagyó és egyéb hitványságokat produkáló számítógéphez baromira illett. A kilépésnek meg természetesen az kellett, amikor a videón a két szovjet tudós elveszti a műholdat. Ez így volt tökéletes a maga tökéletlenségében.

Az is eszembe jutott, amikor először írtam le egy darab cetlire: „A halál után is van röhögés!”. Midőn elérkezett a perc, és elindultam a könyvtár felé, vállamon a régi hátizsákomban a veterán gázálarccal, annyira izgatott voltam, hogy szinte reszkettem. Ez akkor múlt el – jellemzően – mikor a könyvtár épülete előtt megpillantottam Jimmyt, ahogy Poszler tanár úrral beszélget. Közben megérkezett Ida egy fontos kellékkal, és befutott Kapitány is munkából jövet. A kölcsönös üdvözlések után megkezdődtek az előkészületek, a tanár úr visszavonult a

„Ó jaj, mire vállalkoztam! :D”

Homoergaster zombit i(í)rt.

könyvtár szellemi bástyái mögé. Elvállalta a beszélgetős részt, ám amire ekkor készültünk, az nem az ő világa volt végképp. Jimmy némi átöltözködés után magára terítette az elkészített transzparenszet, majd felvette azt az ocsmány maszkot, amit még szilveszterre vettem, de a családom ellenállása miatt nem viseltem. Magam pedig a fejemre húztam a gázálarcot, kapucnit, kezembe vettem Kapitány műanyag Kalasnyikovját, és indulhatott a performance! Az akcióról videó készült, amely szerkesztett formában majd fenn lesz a neten. A lényege az volt, hogy Jimmy-zombi vánszorgott, gurgulázott, időnként elhagyta az egyik kezét, én pedig lövöldöztem rá, de leginkább össze-össze. A műgépkarabély idióta ropogása, Jimmy-zombi dörmögése és egyéb zajai plusz a látvány, amit nyújtottunk, állítólag megfelelően sokkolták az arra járókat. Én nem sokat láttam a bepárasodott álarcban, és a vége felé már leginkább az oxigénhiányos állapot leküzdésével voltam elfoglalva. Poszler tanár úr, de később mások is megjegyezték, hogy nem viseltem volna ilyen lelkesen, ha lettem volna katona, és ebben – teljes menetfelszereléssel – kellett volna kilométereket futkosnom. Szó se róla, bizonyosan így van! Mindenesetre amikor a mókát befejeztük, azzal a bizonyossággal tettük, hogy ismét egy csakis ránk jellemző agygyantázott, ön- és végcélú „sót” produkáltunk. Nemhogy lecsillapodtam volna, de nőtt az izgalmam. Hogy fog sikerülni a beszélgetés, hányan lesznek ránk kíváncsiak, hogy reagálnak majd? A tanár úr megint felhívta a figyelmünket, hogy ide konzervatív közönség jár, disztinváljunk! Ezt megígértük.

Amikor először felhívtam – egy késői időpontban – még csupán meglepő sikerült Poszler György tanár urat, a kéréssemel. Nem zárkozott el, egy megbeszélésre invitált másnapra, egy italmérő helyiségbe. A nagy elődökre gondolva a tervezett irodalmi projekt megbeszélésére valóban egy kocma tűnt a legalkalmasabbnak. Ezen a megbeszélésen felvázoltam neki a felkérés lényegét, nem mulasztva el közölni, hogy a könyvtár már rábólintott a dologra. A tanár úr némi hezitálás után ragaszkodott hozzá, hogy elolvassa a művet, mivel látatlanban nem szívesen mondott á-t vagy b-t. Ezt gyorsan megígértem, így azzal váltunk el, hogy először olvas, aztán nyilatkozik. Hamarosan el tudtam neki juttatni a nyers, még borító nélküli „musztert” és egy februári AKF-et.

Ezután izgatott várakozás kezdődött. Egy héttel később, amikor felhívtam, a tanár úr igent mondott! Előtte nem sokkal tudatosult bennem, hogy mivel az enyém a nyitó történet, enyém a felelősség is!

„Gyere komám!”

Minden könnyvnél fontos az első benyomás, ebben az esetben borító híján, az első történet lehet a döntő! Természetesen aligha csak az én szöszsenetem győzte meg, hanem az egész antológia összessége! Ezután egy gyors egyeztetés a könyvtárban, ahol a tanár úrral tisztáztunk néhány szempontot. A közbeeső napokban a rendezvénynek otthont adó intézmény megkezdte a meghívók kinyomtatását. A könyvtár vezetése, G. Szabó Lenke engedélye, és a szervező, Doba Lajosné segítségével fontos mozaikkocka volt ebben a kirakósban. Azon grandiózus hétfő előtti hétfévégén egy utolsó tanácskozársra került sor Kapitányéknál.

Ezen a hétfőn tehát ott álltunk abban a helységben, ahol már jó néhányszor megfordultam... közönségként. Előadóként még sosem. Magát a beszélgetést most nem részletezném, mivel felvettük, és gondolom, majd ez is letölthető lesz. Az én benyomásom az volt, hogy valóban egy idősebb, irodalmilag konzervatív közönség jelent meg, néhány kivételtől eltekintve. Mivel jól viselkedtünk, és igyekeztünk – megfogadva a tanár úr tanácsát – a közönségnek beszélni, ezért tulajdonképpen sikerünk volt. Kapitány jegyezte meg a végén találoán, hogy jól viselték a dolgot. Ahhoz képest, hogy zombikról, bábfilm tervezetéről, vad írói álnevek háttéréről beszélgettünk, nem csak türelemmel és érdeklődéssel hallgattak minket, de még nevettek is! Akkor, amikor poén volt! Ez fontos! A közönség jóindulatú szimpátiája sokat oldott az én feszkömon, de gondolom a többiekén is. Poszler tanár úr rutinosan vezette a beszélgetést, és kérdései nyomán nem csak a könyvet, de a Lidércfényt is megismerhették dióhéjban az érdeklődők – a beszélgetés alatt láttam, ahogy egy hölgy jegyzetel.

Azt azonban nem gondoltam, hogy újságcikk jelenik meg a helyi hetilapban. Pedig így történt, a Szentesi Élet 2012. március 30-án megjelent számában *Zombik „lidércfényben”* címmel egy szép hosszú írás jelent meg! Még eddig bármit csináltam is

Támadó hadművelet...

ebben a városban – és biztosíthatom a nagyérdemű olvasót, hogy egy-két megmozdulásom volt már más pályákon – nem sikerült ekkora publicitást előidézniem, mint a simagöröngyösi zombiapokalipszissal! Úgy emlékszem, még a Lidércfény sem szerepelt ilyen terjedelemben. A péntek este, midőn elolvastam ezt a kellemes összefoglalót, azonnal más előjelet kaptam. Hulladékosan fáradt voltam fizikailag, de a kedélyállapotom sokat, több nagyságrendet javult ekkor!

Zárógondolatként ajánlom az olvasó figyelmébe a Lidércfény elborult ötleteit lelkesen felkaroló, abban magas színvonalon résztvevő amatőr írók műveit. A neten megtalálja a PDF formátumot, mely ingyenesen letölthető. A kézbe vehető könyvre se kell, úgy tűnik, sokat várni, hiszen a fapadoskönyv. hu kiadó szeretné megjelentetni. Az ilyesmi ösztönzőleg hat az emberre, hiszem, hogy lesz folytatás!

Homoergaster

Hörr, hörrhörr!

Célra tartás!

Az Alku

Nem, nem volt mindig könnyű. Ott volt például a vándorlás előtti év, amikor alig volt vad, irtózatos hideg volt, és majdnem elvesztettem a párom. Mindent, amit tudtam, megtettem érte, amikor megsérült. Ismerem annyira a gyógyító füveket, mint bárki más a törzsből. Hiába ápoltam, hiába gyógyítottam, hiába tartottam melegen. A társam csak aludt, és szinte láttam, hogyan hagyja el az élet melege. Végül már csak fogtam a kezét és dúdoltam neki. Akkor egyszerre minden elenyészett körülöttünk. Mintha felkerültünk volna a csillagtalan éjszakai égre.

- A Szellemvilág! - ismertem fel.

Tek nem felelt. Itt is aludt, és a testéből lángokként távozott a Hő. Állt mellette Valaki. A kezét a lángokba tartva melegegett. A társam ereje átáramlott belé, mint sebből a vér.

Haldoklik! Az a Szellemleány meg fogja ölni!

A düh tüze lobbant fel bennem. Ragyogó lángként csapott ki a testemből. A Szellem észrevette és felém fordult. Megrettentem. Sokkal erősebb nálam. Engem is elpusztít? A következő pillanatban úgy olvadt el a dühöm és a félelmem, mint tavaszi hó a napon. Felismertem.

- Nív! - a szellemvilágban sem tudtam rendesen kimondani a másikat szavait. - Nív, mit csinálsz itt?

Nézett rám egy ideig csöndben, szomorúan, kutatón.

- Ln!. Fázom. Segíts! Kérlek.

Én is érzetem a Szellemvilág hidegét. Sajnáltam őt. Emlékeztem rá. A hegyen túl élt a törzsével. Ősszel és tavasszal meglátogatta egymást a két csapat. Cseréltünk és együtt töltöttünk néhány vidám napot. Nív mindig mesélt ilyenkor. Szép meséket tudott. Bárcsak hallhatnám még őket!

- Szívesen mesélek neked. Gyere!

- Nem lehet, Nív, sajnálom. Nem maradhatok soká. A Szellemvilág elrabolja az erőm, mint a tél. És a társamét is. Engedj minket vissza, kérlek.

- Vigyetek magatokkal! Itt hideg van, sötét, és én egyedül vagyok.

- Szegény Nív. Hazavinnélek, de nem tudom, hogyan. Mihez

kezdenél test nélkül a Földön?

- Ott van a tiéd.

Ezen nevetnem kellett.

- Nem, nem, az az én testem. Nem férünk bele ketten. Meg aztán... nem hiszem, hogy szívesen adnál életet három hold múlva.

- Na nem, köszönöm! - Ő is kivillantotta a fogait néma nevetéssel. - Mit szólnál TKéhez?

Gyorsan visszafogom a haragom. Az úgyszemint árthat a Szellemnek, sőt erősíti a Melege. Én viszont elveszítem, és kihűlök.

- Figyelj, érte jöttem. Meg akarom gyógyítani őt. Ezért vagyok itt. Engedd őt el!

- Mi lesz akkor velem?

- Nem tudom. Szeretnék segíteni, de hogyan?

Hirtelen eszembe jutott a Medve, aminek a Melegem adtam, miután Tek elejtette.

- Szívesen adok a Melegemből. Akkor nem fogsz fájni.

- Most. Aztán te elmész, de én itt maradok. Egyedül.

- Visszajövök. Gondolok rád.

- Köszönöm. Jó lesz. Hozd a törzséd is! - vigyorodott el.

- Te pedig segíts minket! Jó? Csere? - vigyorogtam vissza rá.

- Csere! - nevetett fel megkönnyebbülten.

A kezem adtam, és a Melegem is, hogy megpecsételjük az Alkut.

A tűz mellett ébredtem fel. Körülvett a törzsem. Talán csak álom volt minden. Ránéztem Tekre. A párom visszanézett rám. Felébredt!

- Utánam jöttél - mosolygott rám, és végigsimított az arcomon.

- Persze, hogy mentem - nevetek én is megkönnyebbülten, mint a Szellem.

Esténként a törzs Szellemtáncot jár. Emlékezünk a mesélőre. Emlékezünk Nívre. Minden este meghívjuk közénk, és megosztjuk vele a törzsünk melegét. Megtartjuk az Alkut. A Szellem is betartja, amit ígért: azóta valahogy mindig kerül zsákmány, és mióta követjük az álmod, és a hosszú völgyben dél felé vonulunk, a hideg is enyhült.

Kétvirág

Lélektárs

A súlyos, fekete bőrbe kötött kódex a katedrális kőből faragott oltárán pihent. Aranyló fénnel izzó, mágikus ábrák díszítették, amelyek - a megszokottól eltérő módon - folytonos változásban voltak. A fénylő szálak egymásba fonódtak, önmagukba csavaródtak, majd különváltak, hogy azután új szimbólumokká álljanak össze. Olyan volt az egész, akár egy lassú, hullámzó, varázslatos tánc. Ambriel feleszmélt és elszakította róluk a tekintetét. A mellette csöndben várakozó, vele egykorú, fehér boszorkányhoz fordult.

- Mire kell vigyáznom, ha... hogyha úgy döntök, hogy megteszem?

- Tudnod kell, hogy ha belekezel, akkor már nincs visszaút. A könyv nem engedi. Így vagy úgy, de végigviszi a varázslatot. Nem szabad ellene szegülnöd, mert abba akár bele is halhatsz. Fogadd el azt, hogy ő irányít téged, és akkor a változás gyors lesz és fájdalommentes. Az őrangyalod lelkét magadba zárnod... az bizony nem tréfa! Még valami... Tudnod kell, hogy a testedben csak egy lélek számára van hely, ezért...

egymásba fogtok olvadni. Ne ijedj meg, ez könnyen megy majd, hiszen lélektársak vagytok! Születésed előtt még egységet alkottatok, és most csupán visszatértek ebbe a magasztos állapotba. Ez olyan lesz majd számodra, akár egy lelki beteljesülés. Eléred a tökéletesség állapotát, a gyönyör teli és abszolút teljességet...

- Részben... önmagam maradok majd?

- Igen, ugyanakkor... megszűnik majd benned a vágy, hogy önmagad légy. Rájössz majd arra, hogy sokkal nagyobb boldogság az, ha feloldódhatsz a másokban, mint az, ha csak önmagadra gondolsz. Ettől olyan csodálatos az egész; akkor már csak adni akarsz majd, és nem kapni. Ez a tökéletes boldogság... Tudom, hogy nagy lépés ez a számodra, de hidd el, megéri! Nem kell félned tőle, nővérem!

- Hogyan lép működésbe a varázslat? - Ambriel mélyeket lélegzett, erőt és bátorságot gyűjtött az előtte álló feladathoz.

- Csak meg kell érintened a könyvet, és... hagynod kell, hogy megtörténjen.

Ambriel lassan az oltárhoz lépett, és remegő ujjait a könyv bőrkötéses fedelére csúsztatta...

bel corma

Fejlövés

Vérvörösalkonyfény kikeresett két vashegyű nyilat a vigyorgó koponyákkal díszített tegezéből, és tovább hallgatózott.

A kis tisztáson lenge szellő futott át – mint tovatűnő érintés – megmozgatva néhány ágat, ahogy a kínzómeister a kazamata mélyén található teremben néhány speciális anyaggal kezelt apró tört az aktuális áldozata testében, csak úgy lazán csuklóból, közben mosolyogva hallgatva a szájalmas nyöszörgést, ami régvolt gyerekkorát hozza vissza pár percre, oly sok szép-reményű érdekfeszítő kísérlet emlékét a kóbor macskák fájdalomküzöbének kipuhatólódzásával kapcsolatban, puhának igazán nem nevezhető, hegyes, éles eszközökkel, melyeket a poszttraumatív-kommunikációs szakember még tizedik születésnapjára kapott az anyukájától, aki hitt a tudatos gyereknevelésben, és emellett hóhér volt a közeli városban.

Vérvörösalkonyfény már éppen elunta volna a hiábavalónak tűnő várakozást, amikor újra meghallotta a motozást a kidőlt bükkfa felől. Mozdulatlanná merevedett, majd a nagy összpontosításban még a szemét is lehunyta, így hasonlatossá válva azzal a sólyommal, melyet a múlt hónapban látott meg – a fehérbérci tavaszi vásáron – egy csuklyával a fején. Persze nem hagyhatta, hogy a fenséges madár fogságban sínylődjön, így pár perc múlva már vidáman nézte az elszálló sólyom röptét a sikeres szabadító akció után, melyben igaz, néhány messze zengő pofon is elcsattant.

De hát mindig is örömeire szolgált, ha haszonleső kereskedőket verhetett. Menekülés közben pedig a balgán útját elálló őrral szemben se volt szűkmarkú, sőt a rossz napot kifogó városi közalkalmazott még néhány látványos rúgást is kapott: combjába egy dörmögő medvepuszit, mellvértjére egy köríves messzevisszhangzót, és fenekére egy olyan igazi, teljes erőből – sőt nekifutásból – megbikázottat. Legközelebb legalább jól meggondolja, hogy útját állja-e egy – a zöld terrorizmus előszelét viharzákjában hordozó – lelkes sólyomszabadító lánynak.

Jól van, hát előmerészkedtél – veregette vállon gondolatban leendő zsákmányállatát, és az egyik nyílvesztőt az idegre helyezte. Persze Vérvörösalkonyfény közben a szemét is kinyitotta, hiszen nem volt ő bányász troll. Azok pedig köztudottan vakok, így a tárnákban csak a hallásukra hagyatkozhatnak munkavégzés közben, de hát pont erre találták ki őket a Magashegyi Kockakőbánya üzemi varázslói, és egy bányász trollnak amúgy se számít, ha kitermelés közben szórványos rendszerességgel lefejel egy-két jobban lelógó geológiai képződményt, avagy csákány által kialakított nonfiguratív plafondíszet.

Vérvörösalkonyfény megfeszítette az íjat, majd egy saját módszertant követve vett három mély levegőt, három középeket, és pihegett hármat. Hasonlatosan járt el a múltkor akkor is, amikor végrehajtotta élete legelső fejesugrását egy tíz méternél magasabb szikláról. A helyszín egy festői tengerszem volt az új malomkőbánya közelében, és a sportteljesítmény nagyságából mit sem von le, hogy menekülés közben eszközlötte a látványos ívű vízbecsobbanási mutatóványt, és csak huszonhárom feldühödött csontmanó volt a szemtanú, így a rekordkísérlet hivatalosan nem hitelesíthető.

Vérvörösalkonyfény uralta az íjban feszülő erőt. Bár még keveset használta a fegyvert, de már egyre jobban érezte, lövésakor szinte egyé vált vele. A kilőtt nyílvesztő egy másodperc alatt ért célba, és ez ekkora távolságnál nagyszerű teljesítmény, amit csak kisebb részben módosított a vadászat előtt elmondott, a siker esélyét növelő varázslat.

Egyes nagyképű íjászok azt hangoztatják, hogy az ő vesszük a gondolatnál is gyorsabban tud szállni. Ez persze csak mintapéldája a felelőtlen elbizakodottságnak és az önfényezésnek mániának, hiszen az állítás valótlan. Legalábbis ami az emberek, elfek, törpék és tulajdonképpen az összes értelmes fajt illeti. Kivéve a trollokat.

Bár manapság a megfelelő mágikus eljárás használatával egy átlagos varázshasználó is képes a megfelelő alapanyagból trollokat létrehozni – lásd a Magashegyi Kockakőbánya üzemi varázslóit –, az őstrollok már évezredek óta jelen vannak világunkban, és a múltó idő alatt több alfajuk is kialakult. Úgy mint erdei trollok, mezei trollok, hegyi trollok, dombi trollok, barlangi trollok, sivatagi trollok, sőt tengeri trollok is. De mivel most a gondolatok sebességét vizsgáljuk, vegyük alapul Sajgó Agyizomhúzódat, aki fájának erdei képviselője. Ő amolyan átlagos erdei troll, de ugyanakkor különleges is, mivel nála nyert először bizonyítást, hogy a trollok gondolatai lassabbak, mint más fajoké. Sőt Agyizomhúzóadás gondolati sebessége még a kilőtt nyílnál is lassabb.

Történt ugyanis múlt tavasszal, hogy Fehérbércben íjászversenyt rendeztek, és a közönség soraiban jelen volt trollunk is, mint főkaorr, fülemüeláb és csigatüdő árus, mivel délelőtt kifogyott a teljes pattogatott kukorica készlet, és délutánra – a döntő idejére – mazsolával, fehérkóró gyökérrel és csigatüdővel megrakott tálcat akasztottak a nyakába.

Amikor már csak két versenyző maradt állva, következett a döntő összecsapás. A céltáblát még húsz verébugrásnyival hátrébb cipelték, majd miután biztos, ami biztos alapon a segítők is fedezékbe vonultak, a döntő első versenyzője – egy északi elf – készülődött a mindent eldöntő lövéshez. Mivel Agyizomhúzódásnak is volt róla lövése, hogy ez milyen nagy verseny, kíváncsian figyelte az elfet, erre a kis időre feledve még a portékája árusítását is.

Az északi elf összpontosított, majd lőtt, és nyíla a kilences körbe talált. Sajgó Agyizomhúzóadás mindezt a procedúrát figyelemmel kísérte, és fennhangon emígyen kommentálta: Gyó!

Ebből egyértelműen megállapítható, trollunk nem gondolta volna, hogy a kilőtt nyílvesztő ilyen rövid idő alatt elérheti a céltáblát, tehát az egy troll gondolatánál bizonyítottan gyorsabb.

A teljesség kedvéért megjegyezzük, hogy annál a sebességnél viszont lassabb, amit Agyizomhúzóadás tizenegy évesen és egy naposan produkált a hajnali ébredés után az ágy-budi távon, mivel ifjunc trollunk sajnálatos módon nyakra-főre bezabált a szülinapi bauxitlevesből, amire este egy szuszra megevett egy fél folyami üledékes közet törtát.

Valamint, mivel a dicsekedő íjász kicsúrok nem teszik hozzá a kiegészítésképpen, hogy vesszejük egy troll gondolatánál sebesebb, elmehetnek a sunyiba.

A kilőtt nyíl a csíkos morcsák jobb szemén keresztül hatolt be az agyba, majd kisvártatva csatlakozott párja a balon keresztül. Vérvörösalkonyfény elégedetten engedte le az íjat, és mosolyogva indult el a kidőlt bükkfa felé.

Avagy:

Az elf íjjal az ellenfeledre célzol és lösz. Elrepül két vashegyű nyíl (2xD10+8) Alaposan megsorozod a csíkos morcsák fejét. (2 támadással 36 életerőpontot sebezve.) Ellenfeled összecsuklik és elterül. Megölted. Az ellőtt lövedékekből 2 vashegyű nyilat találsz meg. 400 tapasztalati pontot kaptál. A gyakorlás meghozta gyümölcsét, löfegyver szakértelmed fejlődik. (+1 löfegyverek) Alaposan betápoztál, nagybicskáddal lenyúzol egy igazi csíkos morcsák gereznát. Megújítod a sasszem varázslatot. (-10 varázspont)

Craz

Karma

Csuzsmák Jenőnek az idén sokadszorra jutott eszébe, hogy övé a világ legjobb állása. Cégeiben ő volt a vezér, az „élet-halál ura”, a totális hatalom birtokosa. Akár egy cézár.

Minden reggel azonos időben kelt, és azonos időben ért be az irodájába, ahol finom kávé, tőzsdehírek, majd a kellemes Ritázás várta. Ez tökéletesen megadta a megfelelő alaphangulatot. Mint ahogy most is! Hátradőlt a méregdrága bőrfoteljében, és nyújtózott egy kéjeset. Titkárnője feje ütemesen járt úgy deréktáján, és Jenő érezte, hogy hamarosan megszűnik benne a feszültség. Elmerengve nézte a mesterien faragott bútorokat, az egyedi nipeket, valamint az antik virágvázát a szemközti polcon. Aztán lenézett, és egy bájos, szexi kis arcot látott.

Még néhány jó húzás, és a Ritázás befejeződött! A főnök úr megkönnyebbült, a titkárnőnek pedig milliók ütötték a markát... bár leginkább a száját. Ezt persze nem pénzben kell érteni, mert ezért a szolgáltatásért nem kapott külön juttatást az igen tehetséges alkalmazott, mivel bele volt építve a fizetésébe. Jenő úr annak idején egy öt nyelven beszélő, két diplomás könyvelőt utasított vissza Ritácska kedvéért, és azóta sem bánta meg a döntést.

- Köszönöm a kedvességét - nyögte elhaló hangon, a titkárnő pedig megtörölte élénkre rúzsosított ajkait, és diszkrétan hagyta el az irodát.

A kellemes reggeli rutin befejeztével Jenő felhúzta a sliccét, és kortyolt egyet a kávéjából, ami kicsit mintha túl lett volna cukrozva. Ez bosszantotta némileg. Megcsóválta a fejét az élet kegyetlenségén, majd bekapcsolta a laptopját.

- Nézzük, miből élünk!

Halk kopogtatás zavarta meg a nyugalmát.

- Szabad!

Jozef, az egyik „alvezére” nyitott be az ajtón. Házon belül csak így hívták őket.

- Van egy kis probléma, főnök! - közölte gondterhelt arccal.

- S mi lenne az?

- Némiképp adóhiány lépett fel a...

- Állj! - vágott közbe türelmetlenül. - Oldják meg! Ha a papíron jó, akkor minden frankó! Már elfelejtette kedvenc mondásunkat? Mit gondol, miért van nekem több cégem is? Azért, hogy az ilyen problémákat orvosolni lehessen. Számlázni kell a vállalatok között oda, meg vissza... meg vissza, meg oda... aztán az áfát is visszaigényelhetjük, ha nagyon akarjuk! Szóljon a mágusnak, ő majd helyrerakja az egyenleget!

- A mágus szabadságon van. Ráadásul ez még egy négy évvel ezelőtti elmaradás. Csak most hívta fel rá a figyelmünket a hatóság, nyilván a késedelmi pótlék miatt.

Jenő sóhajtott egy mélyet.

- Ne fárasszon már! És milyen összegről van szó?

- Három millióról.

- Most hülyéskedik? Mit zargat ilyen kifli pénzekkel? Egy délután többet költök.

- Jó csak gondoltam, hogy...

- Nem azért fizetem, hogy gondolkodjon! Szóljon valamelyik könyvelőnek! Papírozzák le!

- Igenis!

Az alvezér sietve távozott.

- Még egy ilyen marhát! - bosszankodott Jenő. - Klimaxos, vagy mi baja van?

Kifújta a levegőt.

- Mindig csak a stressz.

Ujjai villámgyorsan jártak a klaviatúrán. Ideje volt tőzsdézni egy kicsit. Szerette csinálni, ráadásul igen jó helyekről „súgtak

neki”. Egész belemerült az elfoglaltságba, mert szinte észre sem vette, de el is szaladt vagy három óra hossza. Igaz, hogy némi informálódással, oda-vissza váltással, eladással és vásárlással kerestett nagyjából nyolcmilliót, de már kezdett elfáradni a szeme.

- Elég a szórakozásból! Jóból is megárt a sok.

Felállt a bőrfotelből és megropogtatta a derekát. Majdnem elfeledkezett róla, hogy külföldi üzletfelek érkeznek ma hozzá. Bár addig még volt némi ideje. Úgy döntött, lemegy az uszodába egy kicsit. Ennyit még ő is megérdemel. Nem csak munka van a világon.

Nagyjából egy órányi lubickolás után ebédelni ment az éppen időben megérkező kuncsaftjaival. Ózragu és a legfinomabb vörösbor volt terítéken. Igen jó hangulatban telt az étkezés, és remek üzletet kötöttek.

Később politikusi barátaival golfozott, és sikerült elintéznie némi állami támogatást. Persze vissza is kellett osztani belőle, de valamit valamiért. Aztán fallabdázott néhány hasonszórú üzletemberrel, majd szaunázott, és hazatért a családjához. Össze se tudta számolni, mennyit keresett aznap, mint ahogy azt se tudta, hogy együttesen mekkora vagyona van. Legfeljebb csak saccolni bírta. Néha úgy érezte, valami pénz mágnest szerelt bele a Teremtő. Nem értette, hogy másoknak miért olyan nehéz a kenyérkereset.

Otthon még összebújta a feleségével, mert néha azért vele is lennie kellett, de kellemes gondolat volt számára, hogy holnap Mónikázni fog, ugyanis a másik titkárnője lesz éppen szolgálatban. Mónikának volt egy egészen különleges mélytorkos technikája, persze ez nem azt jelenti, hogy Ritázni rosszabb lett volna. Egész egyszerűen más volt a két szolgáltatás. Nem is akarta összehasonlítani őket, mint ahogy egy epret és egy barackot sem szabad egymáshoz viszonyítani.

Jó éjszakát kívánt a párjának és pillanatok alatt álomba szenderült.

A teste elnehezült és kiemelkedett belőle. Fordult párat a világ és felülről látta önmagát. Valahonnan ismerős volt neki az érzés. Pörgött kicsit a levegőben, aztán megállapodott végre. Tájékozódni szeretett volna, de vonzotta valami. Mintha kötéllal húzták volna, akár egy léggömböt.

Átrepült a falon, de egyáltalán nem félt. Kinn volt a szabadban! Tudta, hogy mennie kell. Egyre gyorsabban repült egy meghatározott irányba. Csinált már ilyet. Nem is túl régen. Most jutott csak eszébe. Szédítő iramban száguldott, valami csodálatos, földöntúli táj fölött. Vörös homokot látott és kék levelű fákat. Az ég sárga volt, a levegő langymeleg. Próbálta megőrizni az öntudatát, mert valahonnan bevillant neki, hogy közeledik a felejtés tengere felé. Már látta is a nagy vizet. Tükörsimának tűnt, alig voltak hullámok rajta. Nem akart felejtetni, de ez a „csodálatos szörnyeteg” mindig legyőzte.

Szélesebesen repült. Eltűntek a gondolatai. Mintha a kellemes szellő fújta volna ki őket a fejéből. Akár csak az érzéseket a mellkasából. Már csak egy sóhajlás volt isten ajakán. Nagyon jól érezte magát. Szabad volt. Sokkal jobban, mint életében bármikor.

És egyszer csak elfelejtette, hogy kicsoda! Vagy éppen akkor vált önmagává? Inkább az utóbbi vált valóra. A kékség vonzotta a pillantását. Elveszett a belőle áradó gyönyörteljes érzésekben. Ám ez a csoda is csak pillanatokig tartott. Képek villantak elméjén, akár egy mozifilm.

Egy húsfeldolgozót látott, s hullafáradt munkásokat. A száguldás sajnos csak rövid ideig tartott. Aztán megérkezett végre. Szinte belezuhant a másik testébe. Tudta már, hogy hol van. Ő volt Csuzsmák Janó, kétkezi munkás! Szó szerint a világ

másik felén ébredt fel. Egy másik testben, egy teljesen más országban.

Ekkor néhány fura álomfoszlány még előbújt pár pillanatra a feledés tengeréből! Mintha egy nagyhatalmú üzletember lett volna az álmában. Valami cégvezető vagy mi. És idegen nyelven beszélt! Aztán az információ újra elmerült. Csak a szépséges hullámokat látta immár.

Lassan nyitotta ki a szemét. Felült az ágyán, majd megdörzsölte az arcát. Málladozó falak, agyonstrapált, ócska bútorok vették körül. Iszonyúan fáj a jobb keze. Persze ez nem volt újdonság, mivel reggelente sosem bírta ökölbe fogni. Legfeljebb úgy, ha a másik kezével rásegített. Akkor viszont kinyitni nem bírta. Pihentetés után mindig kellett némi idő, amíg az ízületei újra bejárátódtak. Na, de így jár, aki állandóan a körkésen dolgozik abban az istenverte húsüzemben. Valamiből persze meg kellett élnie, és még így is örülhetett, mert ezen a környéken alig volt munkalehetőség.

Kövér felesége mellette horkolt. Most is megizzadt, mint mindig, ha mélyen aludt. Janó tudta, hogy nem tehet róla, de valamiért mégis haragudott rá. Utálta ezt a gyomorforgatóan szúrós szagot.

„Persze a kávé megint nekem kell megfőznom!” - gondolta bosszankodva.

Feltápáskodott és a konyhába indult, de előbb benézett a gyerekekhez a másik szobába. A két kisfiú békésen aludt. Halkan csukta be az ajtót, nehogy felverje őket. Mire végzett a kávéfőzéssel felébredt Debóra is. Törődött arccal, morcosan nézett rá, pont úgy, mint aki rosszul ébredt. Persze ez minden reggel így volt.

- Kész van már a kávé? - morogta, miközben közelebb hajolt, hogy megcsókolja.

Csusz mák úr kis híján hátrahőkölt a szájszagától.

„Miért nem megy már fogat mosni?”

Kimondani persze nem merte.

- Mindjárt kész van, szívem.

- Kelhetnél kicsit hamarabb is - morogta az asszony.

Janó nagy levegőt vett. Most kis híján kijött belőle az állat, de visszafogta magát. Felesége már egy fél éve nem talált munkát, ami elég komoly problémának számított! De meg tudta érteni, mert sajnos ezen a környéken nagyon nehéz elhelyezkedni. A jó pedig az volt, hogy így több ideje maradt a gyerekekre. Csak az anyagi helyzetük volt szűkös. Nem akart kiabálni egy elejtett megjegyzés miatt, mert felverné a fiúkat vele. A fejébe vette, hogy kiiskoláztatja őket, és „nagy embert” farag belőlük. Legalább nekik legyen jó az életük!

Elszámolt tízig, és visszanyelte haragját.

„Ha már nem dolgozik, legalább a kávé főzné meg! Mit képzelsz magáról? Még leáll itt dirigálni? Dirigálnak nekem épp elegendő munkahelyen, a fenébe is!”

Bement inkább a mosdóba. Mire végzett a szokásos, reggeli rutinnal, megnyugodott végre. Hosszú nap várt rá. Szívesen előretekerte volna az időt.

A munkahelyén hideg volt, mint mindig. Hústömegek várták, amint beállt a futószalag mögé. Nem baj, három óra múlva pihenhet egy cseppet. Ahogy „bejárátódt” kissé a keze, már rendesen tudta használni. Ledolgozta a körülbelül tíz óráját, akár egy robotgép, aztán fájó testtel indult volna hazafelé. Ám ekkor egy újabb kellemetlen meglepetés érte! A főnökasszony behívatta.

A gyomra görcsbe rándult, ahogy a tágas irodába lépett. A ragyás arcú, visszeres lábú, középkorú üzletasszony „bizonyos húslopások” ügyében kérdezősködött. Janó emlékezett rá, hogy a múlt hétvégén elvitt némi húst, hogy főzze meg a felesége, de itt egy jóval nagyobb tételről volt szó. Pechére azonban ő ellene tanúskodott a portás. Néhány feszült pillanat után

bevallotta, hogy nagyritkán hazavisz egy kis ebédre valót, de csak azért, mert nehéz a megélhetés.

A főnökasszony persze nem hatódott meg rajta. Ki akarta rúgni. Csusz mák úr kis híján elsírta magát. Egyből a gyermekei jutottak az eszébe. Valósággal könyörögni kezdett, hogy tarthassa meg az állását. Kifizeti, amit elvitt, csak ne rúgják ki!

A ragyás arcú, kapa fogú nő fancsali képet vágott.

- Micsoda egy balfék vagy te!

- Szükségem van a munkára!

- Tudod mit? Ha maradni akarsz, akkor dolgozz meg érte!

- Dolgozzak... meg érte?

- Térdelj elém és szeress!

Janó úgy érezte, rosszul hall. Ez most elég váratlan helyzet volt.

- Nem értem.

- Pedig egyszerű. Kell az állás, vagy sem?

A férfi nyelt egy nagyot. Mérlegelni kezdte a lehetőségeket.

Mikor kiment az utcára, hulla fáradt volt. Fájó jóformán mindene, de leginkább az önérzete sérült meg. Nem tudta, hogy mi bántja jobban: a kemény fizikai munka, az alacsony fizetés, vagy az, hogy megmaradt az állása.

Miután elvégezte a feladatát, vagy tíz percig hányt a vécében. Még ha szép nő lett volna, akkor talán szívesen... de ez az asszony baromi ronda volt! Keresni sem lehetett volna visszataszítóbbat. Na, ezzel se fog dicsekedni sehol!

- Mi a fenének élek én? - motyogta halkan.

Úgy érezte, nála nyomorultabb vesztes nincs még egy a földön! Lassan ballagott hazafelé. Vagy inkább vonszolta magát.

Ismét az elektronikai bolt mellett haladt el, mint szinte minden nap vagy kétszer. A kirakatban bekapcsolt tévék sorakoztak. Egy sikeres pasast mutattak benne, valami Csusz mák Jenőt, aki a föld túloldalán lakott. Milliárdos üzletember volt. Valami riportot készítettek vele. Pökhendi arcán magabiztos vigyor terült szét. Mintha azt mondaná: én vagyok az élet császára! Csak ránézésre kaphatott volna vagy tíz évet. És még a neve is milyen hasonló az övéhez!

Janónak ez volt a kegyelemdőfés.

„Az éjjel felkötöm magam! Vagy megnyitom a gázcsapot. Csak a gyerekek ne lennének! Sajnos nem tehetem meg.”

Egy padon ült, vak koldust vett észre. Úgy látszott, mégis van, aki még nála is szerencsétlenebb. Talán ez lehetett az oka az adakozókedvének. Aprót keresett a pénztárcájában. Így olyan látszat alakult ki, mintha még ő is lenne valaki. Belerakta a férfi kalapjába.

- Köszönöm, uram!

- Néha kegyetlen az élet - válaszolta szomorúan.

A vak csak vigyorgott.

- Tudtad-e, hogy az ember a sorsát önmagának csinálja? - kérdezte váratlanul, egészen közvetlen hangnemben.

- Micsoda?

- A sorsunk... magunknak alakítjuk! Te is, én is, mindenki.

- Az lehet - és már indult is volna tovább.

- A karma érdekes dolog - folytatta a koldus. - Bizonyára irigyled azt a fickót a tévében.

- Tessék?

- Irigyled, mert gazdag. Ó igen! Sikeres, aki pénzért szinte mindent megkaphat. Ez így is van! De hidd el nekem, barátom, a Teremtő mégis jobban örül a hozzánk hasonlóknak, mert mi önzetlenek vagyunk. Mi önzetlenek, ő önző. Mi másoknak élünk, ő pedig önmagának. Ez ilyen egyszerű. Persze ő is csak azt teszi, amit megtanult az élettől. Azért olyan, amilyen. Amíg a tudatot a körülmények formálják, addig ösztönösek mara-

dunk. Ne vess meg érte senkit! Hidd el, a fájdalomból tanulunk a legtöbbet. A lélek csak akkor lehet igazán boldog, ha másoknak él. Mert azért van megteremtve. Hosszú az út, amíg visszatalálunk ide. De tiszta szívből kell tennünk! Tiszta szívből, nem pedig kényszerből. Ez nagyon fontos. Békélj meg a sorsoddal! Ismerd fel, hogy a karma közös! Közös, de mégis egyéni. Egy valódi paradoxon. Maga a csoda!

- Honnan tudod, hogy mi megy a tévében? - kérdezett vissza mogorván. - Látod talán?

- Csak hallom! De látok is, ha kell. Én a lelkeimmel látok. Sokkal tisztábban, mint mások a szemükkel.

- Szóval te is csak egy család vagy!

- Úgy gondolod? Tudom, hogy szenvedsz, mégpedig nagyon.

Kinyújtotta a karját.

- Ide érződik a szomorúságod! Az elkeseredésed. A legszívesebben megölnéd magad. Kinyitnád a gázcsapot.

- Ezt meg...

- Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy az a pasas ott a tévében... te magad vagy?

- Egy kukkot sem értek ebből.

- Na persze. Nem is értheted meg. Nem vagy abban a helyzetben, hogy megérthesd. Ez az Úr akarata, ő pedig felettünk áll. A karma törvényei mindnyájunkra érvényesek. De az viszonylag ritka, hogy valaki egyszerre éljen két testben. Egy lélek, több test... egész különös helyzet. Bár, ha jól meg-gondolom, ez mindenkire érvényes.

- Sajnálom, öreg, de sietnem kell!

Csusz-mák úr tovább indult. Alig várta már, hogy hazavon-szolja magát. Ki kellett pihennie a mai napot, és nem akart értelmetlen zagyvaságokat hallgatni egy elborult agyú vénembertől. Egy kicsit persze sajnálta szegényt, és ebből merítette az erőt.

„Ha egy ilyen ágról szakadt kibírja, hogy nem ugrik a vonat elé, akkor talán én is túléllek valahogy!”

Feltette a sapkáját, mert hűvös volt egy kissé.

Ahogy végiggondolta az életét, rájött, hogy nincsen benne semmi perspektíva. A lehetőségek borzasztóan szűkösek voltak. Ledolgozza az életét a futószalag mögött, tönkremegy a keze, a lába, a gerince, az egészsége; aztán mire odakerül, talán még nyugdíja sem lesz, mert elrendezi a kormány.

„Az öreg szerint mindenki maga alakítja a sorsát. Lehet, hogy van benne valami!”

Elhúzta a száját.

„Én vajon hogyan alakíthatnám az enyémet? Például otthag-yhatnám az asszonyt! Úgy se szeretem, ha őszinte akarok lenni. És ha jól belegondolok, otthag-yhatnám a munkahelyemet is! Aztán kirabolhatnék egy bankot, vagy valami. Ha elkapnának, azt se bánám, mert legalább megpróbáltam kitörni! Büszkén néznék a tükörbe! Kockáztatni tudni kell. Csak hát a gyer-ekek... nélkülük más volna a helyzet. Ők jelentik az egyetlen értelmét az életemnek.”

Sóhajtott egy mélyet. Rájött, hogy tényleg másokért él. Talán nem is volt olyan bolond az a koldus - véletlenül ráhibázott valamire.

Elmosolyodott, amint meglátta a házukat. Amint belépett az ajtón, a szokásos hangulat fogadta. Hazatért a „robotgép”. A feleségének persze nem mondta el, hogy mi történt a munka-helyén. Miért is tette volna? Volt elég baj e nélkül is már. Evett valamit, játszott kicsit a gyerekekkel, aztán lefeküdt. Egyetlen dolognak örült, hogy igen gyorsan képes volt elaludni. Persze ilyen munkanap után ez egyáltalán nem meglepő.

„Hamarosan Mónikázni fogok!” - merült fel az elméjének legmélyéről egy érthetetlen gondolat. Még a vak koldus is észébe jutott egy pillanatra, aztán rögvést elnyomta az álom.

Norton

Családi élet

Azt gondolhatnánk, hogy a Kossuth utca 54. szám alatt egy teljesen normális, hétköznapi, boldog nagycsalád él.

Béla, a 47 éves apa, közmunkás. Jövedelme több mint elég a család megélhetéséhez. Szerény, szótlan, káros szenvedélyektől mentes férfi. Szereti a gyerekeit.

Dóra, a legnagyobb lány, 27 éves, másfél éve él együtt a barátjával a szomszéd faluban. Fodrászként dolgozik, időről időre hazajár. Szereti a testvéreit. Kriszta a második a gyerekek sorában. 25 éves, a falu legnagyobb kocsmájában felszolgáló, takarító és pultos. Három az egyben. Ő még otthon él, bár egy éve már komoly udvarlója van. Pista, a harmadik, 23 éves, szintén otthon él és pultos a falu második legnagyobb kocsmájában. Rajong Fanniért. Fanni a legkisebb, 9 éves, cserfes, életvidám kislány. Az utóbbi időben kissé visszahúzózó és szótlan lett.

Az anya, Kati, 45 éves. Másfél éve él együtt a szeretőjével a Kossuth utca 54. szám alatt. Otthon neveli kilenc hónapos kislányát, Biát. Józsi Kati 24 éves szeretője. Jelenleg munkanélküli.

A délután, amelyről e kis mementó szól, ugyanúgy kezdődött, mint a többi. Béla hazahozta Fannit az iskolából és leültek játszani. Alig telt egy fél óra, jött Laci a szomszédból és meg-kérte Bélát, segítsen neki a nemrég hozott fát elpakolni. Jó szomszédok voltak, ezért átment segíteni. Miután magára ma-radt, Fanni elindult a konyhába az édesanyjához, ahol az éppen palacsintát sütött Józsinak. Még csak az emeleti lépcső

tetején járt, amikor Dóra dühösen elcsörtetett a konyha irányá-ba.

- Hogy tehetted?! - ordította, amikor odaért. Anyja értetlenül meredt rá.

- Mit?

- Hogy adhattad oda a számítógépünket Józsinak?!

- Kellett neki.

- Vegyen magának! Ehhez nem volt jogod! Azt a gépet én vettem a testvéreimnek!

Ekkor ért a konyhaajtóhoz Fanni.

- Mit vettél, te szerencsétlen?! - és egy dühös mozdulattal felemelte az előtte fekvő konyhakést.

- Megörültél?! - Dórát átjárta a félelem.

- Nem, most jött csak meg az eszem! - azzal elindult a késsel felé.

Ekkor robbant be Pista a jelenetbe és fogta le anyja kezét. A kis Fanni minden tagjában reszketett, és mielőtt felfogta volna, mit tesz, lábai már meg is lódultak és az alagsori szoba felé vet-ték az irányt. A kis szobában csak egy ágy és egy asztal volt, tévével a tetején. A kislány ide zárkózott be, teljesen összeza-varodott. Azonnal bekapcsolta a tévét, hogy valami fény legyen, de zemeit elhomályosította a szakadatlanul ömlő könnyek folyama, így a képernyőt nemigen látta. Bútorok borultak, hangos szóváltás hallatszott odafentről. Ő pedig kicsi kezét imára kulcsolva fennhangon kérte Jézust, segítsen a test-véreinek és ne engedje, hogy meghaljanak. Órákon keresztül sírt, amikor pedig nem bírta tovább, összegömbölyödött az ágyon és álomtalan álomba szenderült.

angyalka146

Alternatív befejezés

Dolgozószobám biztonságos melegéből néztem az odakint készülő vihart. Súlyos, fekete fellegek gyülekeztek a horizonton, és a távoli ézengés sem ígért semmi jót. Máskor talán bosszankodtam volna a közelgő eső miatt, de most – érdekes módon - egyáltalán nem zavart. Pontosan illett a hangulatomhoz. Óvatosan forró teámba kortyoltam, és hagytam, hogy a kellemes, fahéjas íz szétáradjon a nyelvemen. Elmerültem a gondolataimban.

Halk kopogtatás zökkentett ki merengésemből. Tudtam, hogy ki az, ezért nem rohantam ajtót nyitni, csak hangosan kiszóltam:

- Nyitva van, gyere be!

Alacsony, kövér emberke óvakodott be csendesen az előszobámba. Ballonkabátot és puha kalapot viselt, kerekded arcán, - mint mindig - most is derűs kifejezés ült. Kedvenc szerkesztőm, Will látogatott el hozzám. Nem hazudtolta meg magát, és rögtön a lényegre tért:

- Mikor telefonáltál, azonnal autóbá ültem, és jöttem, ahogy tudtam... Tudod, Jim, nagyon kíváncsivá tettél! Mondd csak, most milyen regénnyel kápráztatasz el minket? - apró, barna szemében őszinte érdeklődés csillogott.

Teám maradékát felhőrpintve a dohányzóasztal felé intettem, amin a szépen lefűzött kézirat pihent. Will most kíváncsian kézbe vette, találmra belelapozott, és elkezdte olvasni. Holdvilágképén széles, elégedett mosoly terült szét. Cinkos módon rám kacshintott.

- Szóval egy romantikus történet... A női olvasók imádni fogják!

- Ez egy picit rendhagyó.

- Nos, nekem egy átlagos szerelmes regénynek tűnik...

- Nézd meg az utolsó fejezetet!

Nagyot sóhajtott, majd a kézirat végére lapozott, és folytatta az olvasást. Arcáról lassan eltűnt a felhőtlen mosoly, és átadta

a helyét egyfajta komor arckifejezésnek. Mikor végzett, csendben az asztalra tette a papírokat, és nem szólt egy szót sem, csak szemrehányóan nézett rám. Őszintén szólva nem erre számítottam.

- Most mi van? - hangomban értetlenség vibrált.

- Még kérde? Mégis mire számítottál, talán arra, hogy a kiadó majd rábólint erre az...

- Alternatív befejezésre?

- Nos, nevezheted így is, ha akarod, de... Szerintem jobb lenne, ha átirnádn a végét, és a klasszikus módon fejeznéd be a regényt.

- Kézen fogva sétáljanak bele a rózsaszín naplementébe?

- Igen, ez nem hangzik rosszul... Tudod, ezt várják el az olvasók, hisz ez mégiscsak egy szerelmi történet lenne, vagy mi a csoda!

- Gondoltam, újítok egy kicsit, és most - kivételesen - szomorú lesz a befejezés... Hidd el, van benne alternatíva!

- Nem teljesül be a szerelmük... Ez lenne a nagy alternatíva?

- Nézd, ez egy sokkal mélyebb dolog... A lényeg röviden az, hogy a külső körülmények miatt nem lehetnek egymáséi, ezért álmaikban élnek meg a szerelmet!

- Ez így olyan, mint egy melldráma, de... talán van benne lehetőség.

- A kiadó sokkal tartozik nekem.

- Tudom. Megnézem, mit tehetek, de... nem ígérek semmit!

- Kösz, Will!

- Ugyan, majd akkor köszönd meg, ha a kezében lesz az első nyomtatott példány! Na, légy jó, és ne veszítsd el az ihletet!

Miután elment, visszatértem az ablakhoz, és még sokáig néztem a parkányon tompán koppanó, kövér esőcseppeket...

bel corma

Elkészett levél - Levelet kaptam sorozat 01

Különös levelet kaptam a minap.

„Tisztelt Illetékes Ember!”- volt a megszólítás, de a levél különlegessége nem is ebben állt, hanem a felette, illetve alatta lévő sorokban.

Mire a fent idézett sorig eljutottam, szinte bele is fáradtam az olvasásba, mert csupán az egymást követő be- és ki-iktatószámok megtöltötték hét teljes oldalt, s ha még az iktatások dátumát és az újabb és újabb címzettek neveit hozzá vesszük, kiderül, hogy hajmeresztő adatrengetegen kellett keresztülrágnom magam, hogy valóban eljussak a megszólításig.

Az első dolog, ami igazán letaglózott, a levél keletkezésének és egyben első iktatásának éve volt: 1680. Vagyis mire hozzám, „Illetékes Emberhez” megérkezett, kerekén 330 év telt el. De döbbenetemből még fel sem ocsúdhattam, mert a címzettek névsora a lélegzetemet is elállította. Mauritius kormányzójával kezdődött a sor, de a világ valamennyi országának uralkodója, királya, hadvezére, miniszterelnöke rajta volt a listán. Néhány országban az elmúlt három évszázad során többször is megfordult a levél (az Amerikai Egyesült Államok elnökénél például nyolcszor járt – természetesen nyolc különböző elnöknél), illetve számtalan biológiai, állatvédő, fajvédő, föld- és vízgazdálkodási szervezetnél, társulásnál, az UNESCO-nál, de még a NASA-nál is. Persze az itt felsorolt lista nem teljes, éppen csak kiemeltem az eredeti címzettek közül néhányat.

Ezek után csodálkozva vettem szemügyre a tényleges levelet, mert nem érttem, hogy 330 év ide-oda küldözgetés után hogyhogy nem porladt szét a papír, de hamar rájöttem, hogy én csupán a másolat másolatának sokadik másolatát kaptam. S hogy mi állt a megszólítás alatt? Íme:

„Én vagyok az utolsó élő dodó. Kétségbeestem.

Kérem, hogy gyorsan mentsenek meg, mert félok, hogy hamarosan kihalok!

Tisztelettel: Dodó (Raphus cucullatus)”

Szomorú szívvel gondoltam arra, hogy ez a levél bizony szörnyen elkésett.

A dodó a leghíresebb mauritiusi állat volt. Egy a galambalakúak rendjébe tartozó, nagy, röpképtelen madár. Valóban nagydarabnak számított, hiszen súlya (nagyjából 25 kg) inkább egy jól táplált pulykára emlékeztethetne bennünket, éppúgy, mint egyméteres magassága. A szárnyai réges-rég feladták a küzdelmet, hogy egy ilyen testes állatot a levegőbe emeljenek, inkább dekoratív kis csonkká fonnyadtak. Amint felhagyott a repüléssel, könnyedén tudott alkalmazkodni a mauritiusi évszakok váltakozáshoz, és degeszre tömte magát nyáron és ősszel, amikor bőven volt gyümölcs a talajon, hogy aztán a zsírtartalékain éldegéljen a száraz, szikár hónapokban.

Azért sem volt szüksége a repülésre, mert nem voltak ragadozók, amelyek veszélyeztethették volna. Talán éppen emiatt nem tanult meg félni; végtelenül szelíd jóság volt.

Hosszú, széles, zöld-sárga csőrrel, és apró, kerek gyémántszemeivel egészen melankolikusnak tűnhetett. Az egyik első angol, aki látta ezt a nagyra nőtt galambot, azt mondta: „alakja és ritkasága alapján ellentéte lehetne az arábiai fönixnek.”

Sajnos, mi már nem láthatunk élő dodót, mert 1680 táján az utolsó is elpusztult.

A hollandok 1638-ban érkeztek az addig lakatlan szigetre, ettől számítva a dodógalambok kevesebb, mint száz éven belül kipusztultak. Nem a húsukért vadászták őket, hiszen az a korabeli beszámolók szerint zsíros és rágós volt, sokkal inkább sportból csapkodták agyon a szerencsétleneket. De kihalásukat a telepések által behurcolt háziállatok és patkányok is elősegítették, rendszeresen felfalva a dodók tojásait. S mindehhez hozzájárulhatott élőhelyük zsugorodása is, mert az őserdőket kivágták, hogy ezek területén ültetvényes gazdálkodást kezdhessenek.

Korábban is pusztultak ki állat- és növényfajok, de ez volt az első olyan dokumentálható eset, amit egyértelműen az ember okozott. Ám sajnos nem az utolsó...

A levél megérkezett, és az „Illetékes Ember” gondolkodóba esett.

Igen, illetékes és felelős vagyok. Mind azok vagyunk. Nem a kormányfőkön, királyokon, hadvezéreken múlik Földünk jövője, mert ők is csupán egyek közülünk. Hány száz, vagy ezer évig akarjuk még be- és kiiktatni a segélykérő leveleket? Meddig akarjuk még továbbhárítani, másokra testálni a felelősséget?

Igen, illetékes és felelős vagyok. A dodót viszont már nem tudom megmenteni, de elhatároztam, hogy a többi kihalás szélén egyensúlyozó élőlényért szót emelek. Gyorsan küldtem egy körlevelet az összes veszélyeztetett faj képviselőjének, melyben megkértem őket, hogy meséljenek egy kicsit magukról.

A válaszleveleket folyamatosan publikálni fogom.

juditti

Levelet kaptam sorozat 02.

Levelet kaptam Kőköröcsinvirág-földibagolytól

Mivel felelősnek érzem magam Földünk élőlényei iránt, elhatároztam, hogy szót emelek érdekükben. Küldtem egy körlevelet az összes jelenleg veszélyeztetettnek minősített faj képviselőjéhez, melyben megkértem őket, hogy meséljenek egy kicsit magukról. Úgy vélem, ha tudomást szerzünk róluk, ha valamelyest megismerjük őket, talán jobban odafigyelünk és vigyázunk rájuk.

Az első válaszlevelet egészen közléről, a Mecsekből kaptam. Íme:

Üdvözlöm a kedves olvasókat az összes kőköröcsinvirág-földibagoly nevében!

Köszönöm, hogy megtisztelő figyelmüket fajunk felé fordítják néhány percre. Én a Dunántúli-középhegység sziklagyepem, a Pécs feletti Közép-Mecsek vonulatában, Tubes környékén (bennszülött) elszigetelten élő földibagolyok alfaját képviselem.

Nevünk ne tévesszen meg senkit! Nem madarak, hanem lepkék vagyunk. Azért tartozunk a bagolyfélék közé, s viseljük ezt a becses nevet, mert éjszakai életet élünk. A „kőköröcsinvirág” előnevet pedig kedvenc eledelünknek köszönhetjük.

Ha a lepke szóról a kedves olvasónak egy színpompás szárnyakkal megáldott, légies pillangó jut eszébe, akkor sajnos, ki kell, hogy ábrándítsam, mert éjszakai életünk miatt egyszerű, barna (földszín) szárnyaink igen szolid mintázatúak, lényegében feltűnésmentesek, testünk tömzsi és puha szőr borítja. Méretünk sem gigászi; nagyjából 3-4 centiméteresek vagyunk. Attól tartok, hogy személyes találkozásunk esetén önök észre sem vennének bennünket, mert igyekszünk beleolvadni környezetünkbe.

De azért, mert nem nyújtunk az emberek számára szemétkörmökötető látványt, talán mégis érdemes megbecsülniük minket, hiszen például hernyóink szerves anyagok lebontását végzik, ezzel segítve a természet körforgását. A lerágott növényi részeket ugyanis járataikba húzzák, és ott fogyasztják el, amivel nagy mennyiségű növényi anyagot juttatnak a talajba.

A fogyasztás energia-felszabadítást is jelent, a nehezen bomló cellulóz a hernyók bélcsatornáján keresztül a talajban könnyen felszabadítható nitrogénné válik, azaz kiváló szerves trágya lesz. Kifejlett lepkéként pedig igyekszünk nektárszívás közben úgy sűrűgni-forogni, hogy a növények porzóiról szállított pollennel megtermékenyítsük a virágokat.

Fajunkat azonban a mecseki kőbányászat, rekultiváció, építkezések és a turizmus is veszélyezteti. Nagyon megrémültünk annak a hírnök hallatán, hogy az emberek egy nagyteljesítményű radart szeretnének felállítani és működtetni élőhelyünk közvetlen közelében. Átalakulásunk alatt ugyanis igen érzékenyek vagyunk, és egy mikrohullámú sugárzás hatására megnövekedhet a hibás kelésű egyedeink száma, amely párzásképtelenséghez vezet. Valamint megzavarhatja tájékozódásunkat és kommunikációnkat, amely szintén a túlélésünk esélyeit csökkenti.

Tisztelt Emberek, kérem, vigyázzanak ránk!

Névjegy: Kőköröcsinvirág-földibagoly - *Chersotis fimbriola* (Esper, 1803) Ízeltlábúak törzse, rovarok osztálya, lepkék rendje, bagolylepkék családjá. Védett faj, eszmei értéke: 50.000 Ft.

juditti

Kísért a múlt...

Letérdeltem, és óvatosan mintát vettem a laza homokból. Az apró fiólat belecúsztattam az alkaromon lévő panel egyik rekeszébe, és egy gombnyomással lefuttattam a keresőprogramot. Fél perc sem telt el, és felvillant a zöld színű kijelző, ebből tudtam, hogy jó nyomon járunk. Feljebb tekertem az aprócska klímaberendezést, ami könnyű páncélat kellemes hőmérsékleten tartotta.

- Nos? - Tamira hangja türelmetlenül remegett.
- Másfél órája járhatott erre, és szinte biztos, hogy az úrkikötő felé tart. Alkonyatra el is éri. Talán hagynunk kellene...
- Nem! - mondta élesen, ám gyorsan észbe kapott, és halkabban folytatta. - Nem tehetjük, mert ő... ismerte a tolvajokat!
- A rablás idejére kőkemény alibije van...
- Attól még tudhatott róla! Talán fontos infókat hallgatott el, és... esetleg választ adhat a kérdéseinkre.
- A kérdéseinkre, vagy inkább... a kérdéseidre?
- Ezzel meg mire célozol? - kérdezte tettetett felháborodással a hangjában.
- Bár viharos véget ért a kapcsolatotok, mégis... egyfolytában

róla beszélsz! Kezdem azt hinni, hogy csak a sértett hiúságod miatt hajszoljuk halálra...

- Butaságokat beszélsz, hiszen ő hagyott el engem! Ugyan miért keresném akkor...

- Talán ezért. Mert ő hagyott el, és emiatt sérült a büszkeséged. Kíváncsi vagy a miértekre. Tudni szeretném...

- Jógom van tudni! - hangja elcsuklott, a sírás fojtogatta. Megsajnáltam.

- Hidd el, nincsenek jó válaszok a kérdéseidre! Bármit is mondana, attól csöppet sem éreznéd magad jobban... Kérlek, hagyj futni! Ő a múltad, csak el kell engedned. Felejtsd el...

- Talán te felejtetted el azt, hogy én vagyok a rangidős... - mélyeket lélegzett, és letörölte a könnyeket az arcáról. Szemei most elszántan csillogtak. Lassan hátrébb léptem, és hivatalos hangon folytattam, bár csak nehezen bírtam megszólalni:

- Akkor mi a parancs... százados?

- Ha maximális sebességre kapcsolunk, akkor még a város elötté elkaphatjuk! - mondta, de már nem figyelt rám, hanem határozott léptekkel megindult a homoksíklók felé. Némán követtem őt, de tudtam, hogy már soha többé nem tudok majd „úgy” nézni rá...

bel corma

PÓKISZONY

Sötét és dermesztően hideg az alagsori folyosó. Csak az irányfények világítanak, azok is elvétve. Néha felvillannak a lámpák, majd rögtön elalszanak. Nyikolaj Iljics súlyosan összeégett kezére támaszkodva négykézláb csúszik a fém-padlón. Nincs ideje a fájdalommal törődni, el kell érnie a kijáratot az alagsor végén, különben...

Hirtelen köhögni kezd. Száján keresztül vér ömlik a padlóra. Mikor a roham alábbhagy, riadtan körülnéz. Sehol senki. Lélegzetét visszafojtva mászik. Még néhány méter. Örökkévalóságnak tűnik...

A szokatlanul hosszú, langyos ős után beköszöntött a tél. Sűrű pelyhekben hullt a hó. Moszkva forgalmasabb csomópontjai rendszerint bedugultak a karácsony előtti napokon.

Nyikolaj Iljics számára nem létezett akadály. Fekete, áramvonalas Marussijával feltartóztathatatlanul suhant a kis utcácskákban. Vértel moszkvaiként a város minden zugát jól ismerte. Szeretett itt élni. A főváros olyan volt, mint a titokzatos szerető, aki sejtelmesen elmosolyodik, s bűgő hangon megbűvöli a férfit, mielőtt az magához térne. Nyikolaj imádta a szűnni nem akaró zajokat. Ha Szibéria valamelyik eldugott, csendes falucskájában kellett volna élnie, rövid időn belül beleőrült volna.

A luxuskocsi begördült a hatalmas irodaház előtti parkolóba. Mint a BudusijMechanyizm cég tulajdonosa Iljics megtehetette, hogy annyit dolgozott, amennyit akart, mégis sokszor estig maradt.

A parkolóban fecsegő alkalmazottak rögtön elhallgattak, amint megállt és büszkén kiszállt futurisztikus autójából. A férfi odavolt az orosz nőkért. A külföldiekkel ellentétben őket nem zavarták a mínuszok, a hidegben is miniszoknyában, vékony harisnyában, túsarkúban jártak. Nyikolaj széles, hibátlan fogsorát a csinos álméldokokra villantotta. Sietve az épület felé indult. A bejáratnál visszafordult, hogy egy utolsó pillantást vethessen a Marussijára, melyről korábban még csak álmodni sem mert...

Iljics a karrierjét a kicsi, dohos szobájában kezdte. Először aprócska programokat, később egyre nagyobb rendszereket fejlesztett ki megrendelésre, végül társulnia kellett, hogy a legnagyobb munkákat is el tudja vállalni. Kényszerűségből szerzett partnereit ki nem állhatta, de mindig segítőkésznek és együttműködőnek mutatkozott. A hosszú évek elteltével üzlettársai vakon megbíztak benne, feltétel nélkül hittek a szavainak.

A férfi szikár testével, szögletes arcával, fekete keretes szemüvegével ártatlan, munkamániás programozónak látszott, mert így akarta. Már a kezdetektől azon dolgozott, miképp szabadulhatna meg társaitól, Milos Sztanyiszlavtól és Iván Jevgenyijtól. Eleinte törvényes eszközökön gondolkodott, ám túl sok kompromisszumot kellett kötnie, így nem maradt más választása, mint eltenni őket láb alól.

Milos Sztanyiszlavot szeptemberben kérte meg, hogy sürgősen menjen el tárgyalni Szentpétervárra. Milos több pénz reményében kérdés nélkül pattant be ZIL luxuslimójába. A ZIL-ek gyártása során a fedélzeti computer szoftverében több hibát ejtettek, melyet Nyikolaj könnyűszerrel megtalált és kihasználta. Sztanyiszlav gyanútlanul száguldott a Szentpétervár felé tartó úton. A gázpedál hirtelen beragadt, nem tudta uralni

a gyorsuló járművet. A kanyargós szerpentinén frontálisan ütközött egy szembejövő UAZ terepjáróval, lesodródott az útról és felborult. A rendőrök szerint esélye sem volt túlélni a balesetet.

Miután Milos Sztanyiszlav eltűnt a színről, Iljics másik üzlettársára, Iván Jevgenyijre koncentrált. A nagy tervet hamar kieszelte. Éppen kapóra jött legutolsó közös fejlesztésük: a bankokat különleges biztonsági őrkkel szerelték fel. A húsz centiméter átmérőjű, pókszerű robotok a terem sarkaiban lévő töltőállomásokon pásztázták a belső teret, amíg egy fegyveres be nem lépett az ajtón. Amint a testükbe beépített szkanner jelzett, a pókok fele hangtalanul a plafonra mászott, másik fele pedig alulról támadt. Lábaikra apró elektromos sokkoló tüket szereltek, melyeket a bőr alá fúrtak, és áramütésekkel ártalmatlanná tették a fegyveres betolakodókat. Ha valamelyik rablónak mégis sikerült tüzet nyitni, a pókok kemény burkolata – a nanocsöveknek köszönhetően – sokáig ellenállt. A robotokat apró darabokból, „ízekből” rakták össze. Ha a golyók hatására valamelyik gépbogár részei szétrepültek, két-három másik azonnal nekilátott „bajba került társuk” összeszerelésének. Ha több rabló érkezett, gyorsan feltérképezték a támadók felszerelését, pozícióját, és összehangolt manőverrel hangtalanul elárastották a helyiséget.

A pókok sosem alkalmazták ugyanazt a stratégiát. Hol könnyedén ráugrottak, hol hátulról futottak fel, és lepték el a bűnözőket. Ilyenkor iszonyat tükröződött néhány alkalmazott szemében, mert a gépbogarak még mozgásukban is támadó tarantellára hasonlítottak. A bankokban nagyjából háromszáz, töltőfánként – így nevezték a közel két méter magas, csatlakozókkal teli, hengerszerű töltőállomást – hatvan-hetven robot várt az újabb „bevetésre”. Hatékonyságuk miatt Oroszország szerte szinte a nullára csökkent a bankrablások száma. A pókoknak viszont volt két hibájuk, ha fegyvert láttak, rögtön támadásba lendültek, és csupán másfél órát bírtak ki a töltőfájuk nélkül. Akadt egy harmadik hibájuk, amiről csak kevesen tudtak: tűz esetén összezavarodva rohagáltak a falon, amíg le nem merültek.

Nyikolaj titokban átalakított tíz robotot, hogy képesek legyenek halálos áramütést mérni. Üzenetet küldött Ivánnak, miszerint súlyos visszaéléseket fedezett fel a cégnél, a bizonyító dokumentumokat pedig az irodájában lévő asztalfiókba tette. Elmondta Jevgenyijnek, hol találja a kulcsokat a fiókhoz, ha előbb érne oda, mint ő. Persze Iljics el sem hagyta a BudusijMechanyizm épületét. Jó előre berakott egy revolvért a fiókba, és az átalakított gépbogarakat elrejtette a szobában. Iván kisvártatva megérkezett. Megkereste a kulcsokat, kinyitotta a fiókot. Megdöbben a fegyver láttán, nem nézte ki Nyikolajból, hogy ilyesmit tartson magánál. Gyanútlanul kiemelte a revolvért, s ekkor megtámadták a pókok. Azonnal meghalt.

Nyikolaj, immár egyedüli cégtulajdonosként határtalan elégedettséggel nézett végig a Marussiján. Mintha a hulló hópelyhek is kikerültek volna az autót, nehogy eltakarják fekete csillogását. Bent az előcsarnokban Iljics köszönt a portásnak. Fent, a huszadik emeleten lévő irodájában letette a barna aktatáskáját a mahagóni asztalra, leült, elolvasta, aláírta az elé tett iratokat, amikor...

– Ön Nyikolaj Iljics?

– Igen – nézett fel a papírokból meglepetten a férfi.

– Hadd mutakozzunk be, ő itt Alekszandr Bikov hadnagy, én pedig Vlagyimir Katajev százados vagyok.

– Miben segíthetek, Uraim?

- Iván Jevgenyij halála ügyében nyomozunk. Feltennék néhány kérdést. Mit keresett Jevgenyij hadnagy az Ön irodájában?

- Hadnagy?

- Iván Jevgenyij hadnagy beépített emberünk volt - ült le kéretlenül Katajev, majd Bikov is. - Miután Ön szövetkezett Milos Sztanyiszlavval, úgy döntöttünk, jobb, ha közelebről megfigyeljük magukat. Iván kiválóan értett a programokhoz, ezért választottuk őt.

Nyikolaj szólni sem tudott a döbbenettől.

- Tehát, Iljics elvtárs, várjuk a válaszát: miért volt Iván az irodájában?

- Hogy ez a féreg megölje! - lépett be az ajtón Sztanyiszlav az embereivel együtt.

A két nyomozó fel akart ugrani, de Milos testőrei visszanyomták őket a székeikre.

- Csak semmi hősködés, Uraim! Én is a válaszokat akarok kapni, mielőtt kinyírom ezt a nyápicot. Szóval, Iván titkosügynök volt. Sosem jöttem volna rá, ha most magukat nem találom itt. Üzletet ajánlok! Önöké lehet a technológia, nekem csak Iljics kell.

- Sajnálom, Sztanyiszlav...

- Ugyan már, Katajev elvtárs! Nem ez lenne az első eset, amikor a KGB és az orosz maffia szemet huny bizonyos dolgok felett.

- A KGB már nem létezik...

- Na, persze. Inkább térjünk vissza a lényegre! Önök, Uraim, szabadon távozhatnak. Előtte rendelkezésükre bocsátom az összes technológiai leírást. Továbbá, mivel az utolsó tulajdonosnak nincsenek örökösei - erről időben gondoskodtam -, a cég tulajdonjoga a kormányra száll át. Mindannyian jól járunk. Nos?

Nyikolaj elsápadt, térde remegni kezdett. Képtelen volt fel fogni, hogyan maradhatott életben Sztanyiszlav. Agya lázasan megoldások után kutatott, hasztalan.

- Önnek mi ebben az üzlet? - kérdezte Katajev.

- Némi pénz, édes bosszú.

- Jelentenünk kell a titkosszolgálatnak, mi történt Jevgenyijjel.

- Ivánt a pókok ölték meg, mert fegyvert vett a kezébe. Ez a féreg - mutatott Sztanyiszlav Iljicsre - megbütykölt néhány gépbogarat. Iván pedig halálos áramütéseket kapott. Ezt tudják Önök is.

- Egyértelmű, Iljics a gyilkos, csak nem jöttünk rá, a robotok, amiket Jevgenyij hadnagy mellett találtunk, miben mások, mint a többi.

- Azok semmiben sem különböznek a többitől. Nyikolaj megsemmisítette a bizonyítékokat.

Katajev elvtárs, még nem válaszolt az üzleti ajánlatra.

- Nos, amiért jöttünk, azt megtudtuk. Éppen meg akartam hívni Bikov hadnagyot reggelizni a közeli étterembe, aztán felhívjuk a Központot, tartóztassák le Iljics urat, ha így megfelel. Előtte kérjük a dokumentációkat!

- Rendben - vigyorodott el Sztanyiszlav.

A két titkosügynök felállt, néhány testőr kíséretében elhagyták az irodát.

- Barátomá, sőt testvéremmé fogadtalak, Nyikolaj - kezdte beszédét Sztanyiszlav -, te pedig elárultál! Elveszek téled min-

dent, ami számodra kedves. Nézz le a parkolóba!

Iljics rémült tekintete a Marussiára tévedt. Fiala suhancok ugráltak az autón. Az egyik elővett egy kulcsot, és összekarcolta a csillogó lakkozást. Mintha ez nem lett volna elég, a másik kromoféggel leöntötte. Iljics összegörnyedt a fájdalomtól. Luxusautóját álmaival együtt tönkretették.

- Tudod, Nyikolaj, egész ügyesen kitaláltad ezt az egészet, meglep, hogy végre merted hajtani. Elkövettél azonban néhány aprócska hibát: nem mérted fel, kikkel társultál. Mindannyiunknak megvolt a maga kis titka. Nincs tökéletes terv, Nyikolaj. De, mert segítségemmel még gazdagabb lettem, megbocsátok. Most elmehetsz. Ajánlom, legközelebb ne kerülj az utamba! Pavel, vodkát ide!

Iljics még mindig görnyedten állt az asztalánál. Félelmében mozdulni sem mert. Miután látta, Sztanyiszlav csendesen iszogot, elindult. Az ajtó küszöbét lassan lépte át. Mivel halálos golyó nem érkezett, bátrabban ment tovább. Ha eddig nem lőtték le, akár élve is kijuthat az épületből, gondolta. Óvatosan haladt a puha, zöld szőnyegen a folyosóvégi lifthez. Az irodához mintha kísértetjárta helyé változott volna. Sehol senki. Az ablakokon lévő, fehér függönyök megmozdultak, és mint sorban álló, balettozó árnyak fátylai lengtek a hideg fuvallatban. Nyikolaj megnyomta a lifthívó gombot.

- Nem működik, már többször megpróbáltam.

Iljics nagyon megijedt. Pavel volt az, Sztanyiszlav testőre.

- Jobban teszi, ha a lépcsőket használja. Hallotta, hogy Milos legyártatta az új robotokat? Azokról beszélnek, amik arc-, hang-, ujjlenyomat-felismerő programmal rendelkeznek. A kis bestiák most már képesek bárhol megtalálni az ellenséget. A helyében én sietnék...

Nyikolajt kiverte a víz. A nyugati lépcsőházhoz rohant, fel tépte az ajtót, és nyomban lefelé vette az irányt. Útközben eszébe jutott, ez lehet akár csapda is. A tizenhatodik emeleten bevágódott a kutatási részlegbe. Megállt.

- Ennek a részlegnek három emelettel lejjebb kellene lennie. Jól elnéztem! - bosszankodott a férfi.

Pont ez volt az a hely, ahová nem akart menni. Rossz érzés kerítette hatalmába. Váratlanul megpillantott négy töltőfát. A pókok sehol. Iljics riadtan tekintett körbe.

„Itt lehetnek a közelben. Ha megtalálnak, végem. A tűz! Attól megzavarodnak!”

Nyikolaj a vegyszerraktárhoz sietett. Szerencséjére hamar rábukant az etanolos üvegekre. Szétlocsolta tartalmukat a padlón, Bunsen-égővel meggyújtott pár köteg papírt, és a földre dobta. Az etanol belobbant, közben Iljics ruhája, keze is lángra kapott. A férfi levetette magát a padlóra, hempergőzött jobbra-balra.

Beindult a tűzoltórendszer. A vízsugarak enyhítették a forróságot, hűsítették a férfi összeégett kezét. A korommal, vízpermettel keveredett füstben Iljics fulladozva a keleti lépcsőházhoz botorkált. Hirtelen megbotlott valamiben. A lábainál a homályban két élettelen test sziluettje bontakozott ki. Katajev és Bikov feküdt a földön. Agyonlőtték őket. Nyikolajon jeges rémület lett úrrá. Elhátrált a holttestektől. Nem törődve a fájdalommal a keleti lépcsőház bejáratához igyekezett. Furcsa, szabályellenes módon az ajtó befelé nyílt, mögötte pedig vörös falba ütközött. A fal mozogni kezdett, nem engedte el Iljicsset, hanem körbefolyta. A férfi hirtelen elvesztette az eszméletét.

Nyikolaj lekötözve egy ágyon ébredt. Zihálva próbált rájönni, hol lehet. Köröskörül a vörös, lüktető falból átlátszó, kék folyadékkal teli csövek lógtak ki, s az egyik éppen a száján lévő

maszkba csatlakozott. Iljics le akarta tépni a maszkot. Izmai megfeszültek, megpróbálta a kezét kiszabadítani. Két összetett szemű, sáskaszerű, idegen lény jelent meg mellette. Nem beszéltek, de értette a gondolataikat:

- Tudatára ébredt. A további kísérletekhez használhatatlan.
- Kár lenne idő előtt likvidálni.

- Nemrég életben hagytunk egy ilyen példányt. Rövid időn belül több társát is felébresztette, aztán lázadást szervezett, ami majdnem a teljes pusztulásunkhoz vezetett. Ez itt magasabb intelligenciához rendelkezik, mint az átlag. Még egyszerűen nem követhetjük el ugyanazt a hibát. A mérge hamarosan hatni fog. Küldjük vissza, kíváncsi vagyok, küzd-e még a sorsa ellen.

A férfi rémülten vette észre a fekete színű folyadékot, mely a szájához csatlakozó csőben kavargott. Sikoltani akart, végül minden elsötétedett.

Iljics a keleti lépcsőháznál tért magához a harmadik emeleten. Nem értette, hogyan került oda. Nehezen feltápáskodott, s bátoritanul kinyitotta a szürke ajtót. Örült, hogy lépcsőket lát. Talán csak hallucinálta a sáskákat az imént. Elindult lefelé. Lábai mintha ólomból lettek volna. Kósza gondolatától vezérelve felfelé nézett, és a legrosszabb rémálmát látta megvalósulni. A pókok hihetetlen gyorsasággal közeledtek. Iljics az ötödik forduló után elérte a földalatti szintet. Az utolsó pillanatban annyi

ereje maradt, hogy a vastag fémajtót üldözői előtt becsukja.

Sötét és dermesztően hideg az alagsori folyosó. Csak az irányfények világítanak, azok is elvéve. Néha felvillannak a lámpák, aztán rögtön elalszanak. Nyikolaj Iljics súlyosan összeégett kezére támaszkodva négykézláb csúszik a fémpadlón. Nincs ideje fájdalommal törődni, el kell érnie a kijáratot az alagsor végén, különben...

Hirtelen köhögni kezd. Száján keresztül vér ömlik a padlóra. Mikor a roham alábbhagy, riadtan körülnéz. Seholy senki. Lélegzetét visszafojtva mászik tovább.

A nyitott tárolóhoz ér. Váratlanul neszezést hall. Mikor a folyosó megint fényárba borul, egy patkány néz vele farkaszemet. Megkönnyebbül, a kis betolakodó pedig tovaszalad. A férfi az alagsor végi kijárat felé halad. Örökkévalóságnak tűnik, míg eléri. Nyikolaj megérinti a szabadságát jelentő kilincset, közben hűvös szellő csapja meg a tarkóját. Háta mögül néhány fémes kattanást hall. A fények kigyúlnak, majd kihunynak örökre.

(„Ez a történet a fantázia szüleménye. A benne szereplő személyek, intézmények, vállalatok és szervezetek jórészt a képzelet szülöttei, vagy ha mégsem, kitalált helyzetekben szerepelnek, és a leírtak nem a valós magatartásukat tükrözik.”)

Chiron Lark

Hikari Naraku* utolsó könyve

„Boldogok, akiknek a füle meghallja a holtak beszédét.”

(Leonardo Da Vinci)

Sosem szerettem a munkámnak ezt a részét. A hullaház krómozott ajtaja előtt álltam, és idegesen forgattam az ujjaim között a két tampont. Nem bírtam elviselni a bűzt, egyszerűen képtelen voltam megszokni. Hiába hűtötték le a testeket, a kémiai bomlás szaga átítatta a falakat, és az alagsorban megült az a kellemetlen, savanyú odor, amitől egyfolytában öklendeznem kellett. Végül erőt vettem magamon, orromba dugtam a tamponokat, és belöktem az ajtót.

- Üdv, Bortod! - dünnyögtem orrhangon. - Bi vad a kidai dövel?

- Vedd ki azt a szart az orrodból, Nathan, egy szavadat sem értem! - röhögött az öreg boncnok, mikor meglátott.

Lesújtó pillantást vettem régi barátomra, de aztán fintorogva kivettem a vattacsomókat az orromból.

- Ne szórakozz, Morton! - álltam meg a boncoló kád mellett. - Inkább azt mondjad, mi van a kínaival!

- Japán - helyesbített a boncnok, és a testre mutatott.

- Tökmindegy! Ezek mind egyformák.

Végigfuttattam tekintetem a halott nő meztelen testén. A vékony, szürkés bőrt behálózó, bíborszínű erek olyan hatást keltek, mintha virágok nyíltak volna rajta. Korábbi ügyeim során még sosem láttam olyan holttestet, amit megszépítettek volna ezek a foltok. Az alvadtvér-szirmú hullavirágok a nő mellkasánál bontogatták leginkább pókhálószerű kelyheiket, ahonnan két, rikító sárga műanyag pálca meredt a kórtani intézet plafonja felé - ott érték a halálos lövések. A holttest csuklója és bokája körül fodrosan türemkedett elő a vöröses-barna hús.

- Szimpla emberrablásos gyilkossági ügynek tűnik - csóváltam meg a fejem. - Miért nem kezdted el a boncolást?

- Van egy érdekes dolog, amit úgy éreztem, látnod kell, mielőtt felnyitom - válaszolt a boncnok, és felemelt egy kis, henger alakú nagyítót a krómacél műszerekkel teli tálcáról. - Mosdatás közben fedeztem fel. Szerintem nézd meg magad! - Azzal a kezembe adta a nagyítóeszközt. - A lábujjak között van.

- Hol?! - ütköztem meg barátom szavain.

- Nézd csak meg, majd meglátod! - biztatott szélesre húzó szájjal Morton.

A kád aljához mentem, felhúztam a zsebemből előrántott gumikesztyűt, és a számba vettem a nagyítót, hogy szabaddá tegyem a kezem. Először szabad szemmel akartam megvizsgálni a dolgot. Találomra választottam két lábujjat, és szétfeszítettem őket. Recsegték az apró csontok - rohadt hullamerevség!

Nem láttam semmi különösét, leszámítva egy jókora, fekete anyajegyét. Már szólni akartam Mortonnak, hogy mára elég volt a mókából, mikor feltűnt valami. Egy anyajegy összefüggő bőrfelületet alkotott volna, azonban itt valami nem stimmelt. Hajszálvékony, fekete háló sötétlett a lábujjak között.

Elengedtem a hideg lábat. A nagyítót a szemem elé emeltem, és jobban szemügyre vettem a foltot.

- Ez most komoly, Morton?! - hitetlenkedtem. - Ilyen nincs!

- De bizony van, és tudod mit? - lépett oda mellém az öreg boncnok. - Miután észrevettem ezeket, ugyanilyen foltokat találtam a többi ujj között is, valamint a szeméremajkak és a száj belső felületén, a haj vonala alatt, a fül mögött. Alaposabban meg kellene vizsgálnom a testet, mert szerintem még akadnak helyek, amikre nem gondoltam.

Elképedve Mortonra meredtem.

- Azonnal hívnunk kell egy tolmácsot! - suttogtam.

„Amit az ember szeretne elrejtteni, hamar napfényre kerül.”

(japán közmondás)

Takeshi Matsuro[†] volt az első - és talán az egyetlen -, aki jelentkezett a feladatára. Akadt ugyan néhány igazságügyi szakfordító a kapitányságon, ám a hullaházban kevesen vállaltak munkát - meg tudtam érteni őket. A látvány és a szag erős idegzetet követelt.

Első látásra nem hittem volna, hogy Takeshi bírni fogja az órákig tartó munkát, de tévedtem. Emlékszem, az alacsony, zömök, kopaszodó emberke úgy lépett be a kórtani intézet ajtaján, mintha semmi sem lenne természetesebb - egy kicsit irigyeltem ezért, nekem folyamatosan csavargatta az orromat a bűz.

Morton időközben megborotválta a holttestet, hogy minden rejtett felületet felfedjen. A nő feje búbjától spirális alakban gyűrűztek a japán írásjelek egészen a haj vonaláig.

- A szemhéjak belső felületén is találtam belőlük - jegyezte meg Morton, amikor felnézett a jegyzeteiből, és látta, hogy a holttest fejére tetovált mintákat nézegetem.

- Mit gondolsz, Morton, mi lehet ez? - kérdeztem.

- Fogalmam sincs - vontam meg a vállát az öreg boncnok -, de szerintem ezért ölték meg.

- Én viszont biztos vagyok benne! - morfondíroztam. A kórtani intézet lengőajtájának csattanására ocsúdtam csak fel. Takeshi peckesen lépkedett előre, és közben dudorászott.

Hosszú órák kitarító munkája után - míg az utolsó részletekig lejegyzetelte az írásjeleket -, a japán emberke felegyenesedett.

Már szédültem a levegőtlen helyiségben terjengő kellemetlen szagoktól, de azért tartottam magam. Kíváncsi voltam, mire jut a tolmács, és ott akartam lenni, amikor végez. Eleinte néztem, ahogy japánul ámuldozik a test fölött - önkéntelenül is mosolyra húzódott a szám -, aztán, hogy elüssük az időt, Mortonnal lejátszottunk néhány dámajátékot. Csak akkor vettem észre Takeshit, mikor már percek óta nézte, hogyan kínlódom az utolsó három korongommal.

- Nos? - tettem fel az egyszerű kérdést.

- Nem hinni, mi lenni holtest rajta! - Szegény emberke bár kitűnően beszélt hét különböző nyelven, az angolt igencsak törte. - A Titkok könyve!

- A Titkok könyve? - kérdezte Morton értetlenül.

- Igen, ezt mondani, a Titkok könyve - bólogatott hevesen Takeshi. - Hikari Naraku utolsó írás... Ez lenni csoda, előkerül!

- Nem értem, Takeshi. Elmagyaráznád? - kértem a japánt, mert nem igazán voltam otthon a távol-keleti kultúrában.

Takeshi érthetetlenül csicsergett valamit, aztán sóhajtvá belekezdett:

- Hikari Naraku híres író, mi országunk. Tíz éve meghalni, de mondani, lenni neki utolsó könyv, ami eltűnni.

Kezdett érdekessé válni a dolog. Megkértem Takeshit, hogy lehetőleg minél hamarabb fordítsa le a szöveget, aztán elköszöntem mindkettőjüktől.

A nyomozás lassan haladt ugyan, ám a szálak ugyanabba az irányba kezdtek mutatni. Pár nappal később megtaláltuk a gyilkos fegyvert, rajta egy részleges ujjlenyomattal. A holttest csuklóján és bokáján található sérülésekről kiderült, hogy egy olyan béklyótól származnak, amit még az óházában használtak előszeretettel a japánok a tizenhatodik század környékén. A puzzle darabkái immár megvoltak, csak össze kellett rakni: egy japán műgyűjtőt kerestünk, és abból nem volt sok a városban. Egy héttel legutolsó hullaházi látogatásom után előállítottunk egy lehetséges elkövetőt. Ryouichi Konpaku[†] volt a neve.

- Szóval, ideje lenne bevallani az igazat - mondtam neki nyugodtan, mikor már két órája ültünk a vallatósobában. - Miért ölte meg a nőt?

- Már ezerszer elmondtam - háborodott fel ismét a hórihor-gas japán. - Nem öltem meg senkit!

- A bizonyítékok mást mutatnak - feleltem higgadtan. - A maga ujjlenyomatát találtuk meg a gyilkos fegyveren, Mr. Konpaku, továbbá a házkutatás során megtaláltuk a bilincset, ami tele volt a lány DNS-ével. Összegezve - tártam szét a karom -, ennyi éppen elég, hogy egy életre lecsukjuk magát.

- Akkor meg mit akar tőlem? - tette megbilincselte kezét a műanyagasztalra Ryouichi.

- Azt, hogy mesélje el, miért tette - válaszoltam.

A férfi hátradőlt a széken, és beletúrt szokatlan módon szőke hajába.

- Köze van a Titkok könyvéhez? - folytattam a vallatást.

Ryouichinek elkerekedett a szeme - nem hittem volna, hogy képes rá -, aztán ismét előre hajolt, és suttogóra fogta a hangját.

- Mit tud maga a Könyvről? - kérdezte. Olyan arckifejezést vágott, amit nem tudtam hova tenni - sosem ismertem ki magam a vágottszeműeken.

Eszembe jutott néhány információ, amit az alatt az egy hét alatt gyűjtöttem, míg elkaptuk a fickót.

- Hikari Naraku utolsó műve. Halála előtt írta, mindenki elveszettnek hitte, és milliókat ér a fekete piacon - soroltam. - Valamint most már azt is tudjuk, miért nem akadt senki a nyomára.

A japán láthatóan megkönnyebbült.

- Vagyis nem tudnak semmit - sóhajtott.

- Mit nem tudunk? - kérdeztem nyugodtan.

- Például, hogy ki volt a nő - mosolygott Ryouichi.

Valóban Jean Doeként regisztráltuk, mert nem sikerült kiderítenünk a személyazonosságát, de nem értettem, honnan tudhatja. A japán felszisszent, mert észrevette zavartságom.

- Akkor segíték - folytatta önelégülten. - Ő maga Hikari Naraku.

- Lehetetlen! Az a nő tíz éve halott - feleltem.

- Az meglehet - bólogatott a férfi. - Eltemették, igaz?

Nem értettem a kérdést, de azért bólintottam. Ryouichi megkönnyebbülésében ismét felsóhajtott.

- De a Titkok könyvét megmentettük - mondtam valami belső kényszer hatására.

- Mit csináltak?! - kiáltott fel a japán.

- Lemásoltuk az írást, egy tolmács éppen most fordítja a szöveget - vontam meg a vállam.

- Maga megőrült? MAGA MEGŐRÜLT?! - üvöltötte a képembe.

A hangzavarra bejöttek a felvigyázók, és lefogták. Én csak mosolyogtam a japán reakcióján, bár azt nem tudtam volna megmondani, miért. Felálltam, leporoltam az öltönyöm, és elindultam kifelé. Még javában ordított utánam, mikor a folyosó végén beszálltam a liftbe.

„Ha megtesz az ember minden tőle telhetőt, akkor nincs félnivalója a pokoltól sem.”

(Takami Koushun)

A kihallgatást követően nyomozni kezdtem Hikari Naraku után. Kiderítettem, hogy a nő hatvan éves korában halt meg: leszúrták egy utcai rablás során Osakában tíz évvel azelőtt - vagyis Ryouichi hazudott.

Időközben Takeshi elkészítette a fordítást. A fekete zsinórral átfűzött, vérvörös mappa már ott hevert az asztalomon néhány napja, mikor egy üzenetet tűzött rá valamelyik kollegám. Az a pár sor nem kecsegtetett semmi jóval. Felkaptam a kabátom, és a kórházba siettem.

- Mi történt? - kérdeztem az ügyeletes orvostól.

- A kollégái azt mondták, így találtak rá a fogdában - felelt minden érdeklődés nélkül a fehérköpenyes férfi. - Elméletileg csak fogat akart mosni. Gondolom megcsúszhatott. - Azzal el is indult a folyosón, és magamra hagyott.

Benéztem a kórterem ajtaján. Az ör éppen kávézni mehetett, mert odabent nem volt senki a japánon kívül. Egyetlen ágy terpeszkedett a szoba közepén, Ryouichi Konpaku mozdulatlanul feküdt rajta. Kezét hozzábilincselték a tartóvashoz.

- Megkaptam az üzenetet - léptem az ágy lábához.

Rosszabbul nézett ki, mint amire számítottam. Bal szemét kötés fedte, arca holtápadtan fénylett a nyirkos izzadságtól - végülis mit várjon az ember valakitől, aki véletlenül a saját szemébe szúrja a fogkeféjét?

- Beszélnem kellett magával, mielőtt valami nagyobb baj történne velem - nyöszörögte erőtlenül, ép szemét résnyire nyitva.

- Mesélje el, mi történt! - húztam az ágy mellé egy széket, és leültem.

- Hosszú évekig kutattam a távol-keleti kultúra meghatározó alkotásait - vágott bele minden kertelés nélkül -, de amíg élek, nem fogom elfelejteni azt a napot, amikor ráakadtam Hikari Narakura...

Felderengett előttem a mese minden részlete, mintha mozgóképet látnék Ryouichi életének sötét oldaláról. Bevallotta, hogy néha bizony kétes üzelmek árán jutott hozzá értékes japán műkincsekhez, amiket aztán ki kellett csempésznie a szigetországból, és titokban behozni Amerikába. Hikari Narakuval azonban másképpen alakultak a dolgok.

A nőre egy véletlen folytán akadt rá osakai összekötőjén keresztül. Először nem akarta elhinni, hogy Hikari a halálát követő három év elteltével feltámadt. Még jobban erősítette benne ezt az érzést az, hogy az összekötő elmondása szerint az asszony nem nézett ki harmincnál többnek. Végül mégis Osakába repült. Szemtől szembe akarta lehordani azt az embert, aki megpróbálta hülyének nézni, de a dolgok nem úgy alakultak, ahogy eltervezte.

Amikor megpillantotta a nőt, már tudta, hogy tévedett. Pontosabban nem tudta, csak érezte. Miután pedig beszélgetett vele, elmúlt minden kétsége. Az asszony olyan részleteket tárt fel saját életéből, melyekről rajta kívül senki másnak nem lehetett tudomása. Ryouichi mocskosul gazdagnak érezte magát abban a percben. Persze akkor még nem sejtette, hogy amiatt a nő miatt fog mindent elveszteni.

Kifizette az összekötőt, és azonnal gépre ültek. Hikari boldogan várta az utat, feltűnően vidám volt. Ryouichi elmondta, hogyha tudta volna, hogy a nőnek éppen ez a szándéka, talán sosem ülnek fel arra a gépre. A dolgokat azonban már nem ő irányította, hanem Hikari Naraku.

Ryouichi lassan ébredt rá, mennyire manipulatív új szerzeménye. Miután megérkeztek, még a Titkok könyvét is megmutatta neki, amitől elállt a lélegzete. Napokig tanulmányozta Hikari testét, és a nő hagyta. Elcsábította, magához láncolta. Akkor sikerült csak észhez térnie, mikor az asszony először próbált megszökni tőle. A sikertelen kísérlet után megbilincselte, és bezáratta a könyvtárába. Attól a naptól kizárólag úgy tekintett Hikarira, mint egy műtárgyra. Ryouichi emléke szerint, a nő ezt követően változott meg igazán.

Hikari egy áldozatára leső ragadozóvá vált. Elmondott neki mindent, egyetlen részletet sem hallgatott el. Hosszas beszélgetésük során kiderült, hogy Hikari Narakut valóban leszúrták, és meghalt. Halála előtt azonban gondoskodott a túléléséről: megírta a Titkok könyvét.

Ryouichi elmondása szerint a nő azt állította, hogy egy bijuu[§] suttogta fülébe a szavakat, és ennek hatására jegyezte le utolsó, monumentális művét. A férfi kinevette. Az asszony erre eltépte a láncait, és majdnem megölte. Szerencséjére a testőrei időben érkeztek, és ketrecbe zárták a megvadult nőt.

Későbbi beszélgetéseik során azt is megtudta, hogy szintén a bijuu sugallta Hikarinak, miként tehet szert az örök életre - a nő ezért tetováltatta testére a Könyvet. Azon emberek életéből nyerhetett ugyanis új létezését magának, akik olvassák az írást. Ryouichi magánkutatásba kezdett, és valóban talált egy osakai tetoválót, aki nem sokkal azután lelte halálát, miután az írónőt megölték. A dolgok tehát egyáltalán nem úgy alakultak, ahogy Ryouichi tervezte, főleg miután rájött, ő is olvasta a Titkok könyvét.

- Évekig őriztem Hikarit a birtokomon. Ketrecbe zártam, mégis megszökött. Bebetonoztattam a lábát a könyvtáram padlójába, de nem használt. Olyan erő lakott benne, amit nem tudtam megzabolázní. Meg kellett óvnom tőle a többi embert. Ezért amikor ismét megszökött, már nem törődtem azzal, hogy életben hagyjam. Megöltem, mert azt reméltem, a Titkok könyve is vele pusztul - sóhajtotta Ryouichi a fájdalomcsillapítóktól bódultan. - Azt gondoltam, meg tudom törni az átkot, ha én, aki olvastam őt, okozom a vesztét. Tévedtem.

- Azt akarja, hogy elhiggyem ezt a mesét? - kérdeztem.
 - Azt - felelte egyszerűen.
 - Ki van zárva! - horkantottam. - Ez marhaság!
 - Gondoljon, amit akar - nyögte a japán -, de egyet ígérjen meg!
 - És mi lenne az?
 - Ne olvassa el a Titkok könyvét! - ült fel hirtelen Ryouichi, és megragadta a zakóm felhajtóját. - Semmisítse meg, mert különben utat talál az emberekhez! Hát nem érti?! Annak a szarnak önálló élete van!

Utolsó mondata után a szőke japán visszazuhant az ágyba, és elaludt. Percekig ültem mellette szótlánul, aztán ezer kétség között őrlődve visszaindultam az irodámba.

A vörös dosszié helyén egy második üzenet várt az asztalom. Csak pár sor állt rajta:

Nathan, elvittem az anyagot áttanulmányozni. Tudom, nem sok közöm van hozzá, de érdekel az eset. Napokon keresztül hozzá sem nyúltál, gondoltam, besegítek egy kicsit. Több szem többet lát,

Morton

Elmosolyodtam az öreg boncnok gyerekes írásképén, aztán összegyűrttem a papírt, és egy laza mozdulattal a kukába hajítottam. Úgy gondoltam, másnap majd a körmére nézek Mortonnak, és eszébe juttatom a hivatalos eljárás mibenlétét. Most már tudom, komoly hibát vétettem a késlekedéssel.

„Mások halála teszi lehetővé, hogy éljünk.”

(Leonardo Da Vinci)

Még aznap estig két halálhír érkezett az őrre. Az egyik halott Ryouichi Konpaku volt. Az orvosi jelentésben az állt, hogy elfertőződött a sérülése, és agyhártyagyulladásra kapott - végül egy fogkefe okozta a szerencsétlen ember halálát. A másik - és ez kezdett el nyugtalanítani igazán, - egy késődelutáni hívás volt, melyben Takeshi Matsuro halálát közölte a helyszínelő rendőr. A tolmácsot egy parkolóházban érte el a vég, mikor megbotlott, és fejfelé előre a szöges útakadályban landolt.

Miközben a helyszínelővel beszéltem, egyfolytában Ryouichi szavai kavargtak a fejemben. Nyugtalanítottak az egymást követő véletlenek. Mindkét ember halála balesetnek tűnt volna, ha nem látok összefüggést köztük és a Titkok könyve között. Sosem hittem a véletlenekben, ezért aggódni kezdtem. Aztán eszembe jutott Morton.

Miután letettem a telefont, rögtön tárcsázni kezdtem barátom otthoni számát. Kicsöngött egyszer, kétszer, aztán harmadszorra is - gyerünk, vedd már fel! Felvette.

- Szervusz, Morton! - üdvözöltem kicsit erőltetett kedélyességgel. - Nathan vagyok.

- Mi a frászéért hívsz ilyenkor! - dörmögött az öreg boncnok. - Történt valami?

- Ryouichi és Takeshi meghalt - feleltem tárgyilagosan. - Mindkettő baleset.

- Akkor nincs sok közöm hozzá. Miért hívtál?

Mégis mit mondhattam volna neki? Te figyelj, a Titkok könyve igazából egy modern zombikirálynő utolsó hókuszpókusza, amivel elszívja azok életerejét, akik elolvassák? Ez eléggé hülyén hangzott volna. Felnevettem:

- Ugye tudod, hogy legalább három ponton sértetted meg a szabályzatot azzal, hogy elvitted egy folyamatban lévő nyomozás tárgyi bizonyítékát?

- Nem hiszem, hogy gond lenne belőle - kuncogott Morton a vonal végén. - Van egy ismerősöm a gyilkosságiaknál, aki majd eltussolja az ügyet.

Együtt nevtünk, még a könnyem is kicsordult.

- De nem olvastad még, ugye? - kérdeztem aztán komolyra fordítva a szót.

- Nem, még nem volt időm rá - felelte Morton.

Különös megkönnyebbülés fogott el.

- Helyes - sóhajtottam. - Megkérnélek egy szívességre, ne is olvasd el!

- Miért? - kérdezte Morton, hangjába aggodalom vegyült. - Rosszul tettem, hogy elhoztam? Bajod lesz belőle?

- Nem, nem! Semmi ilyesmi! - válaszoltam. - Csak lezártam az ügyet, és már nincs szükség további információkra.

- Értem - dűnnyögte Morton.

- Megtennéd, hogy holnap visszahozod? - vakartam meg a tarkóm.

- Természetesen.

- Kösz, Morton. Jó éjt!

- Jó éjt, Nathan!

Sokáig hallgattam a vonal bűgő hangját, miután Morton letette a telefont. Kellemetlen előérzetem támadt.

Másnap korán érkeztem az irodába, hogy elintézzem a papírmunkákat. Jelentéseket írtam, kihallgatási jegyzőkönyveket néztem át, és elszaladt az idő.

Már dél felé járt az idő, mikor eszembe jutott: a vörös dosszié még mindig sehol. Felhívtam a kórtani intézetet, ahol közölték, hogy Morton beteget jelentett. Görcsbe szorult a gyomrom. Éreztem, hogy valami nincs rendjén, ezért fogtam a kabátom, és útnak indultam. Látnom kellett az öreget.

Fél óra alatt értem a lakásához. Az ajtó nyitva állt, a folyosón ott hevert barátom kabátja, mintha munkába indult volna, de közben valamiért meggondolta magát. Nem tetszett a dolog, ezért előkaptam a szolgálati fegyverem. Első gondolatom az volt, hogy valaki rátámadt a saját lakásában. Óvatosan haladtam előre a konyha irányába.

Morton odabent ült egy asztalnál. Előtte üres tányér hevert, kezében kést és villát tartott. Üres tekintettel meredt előre, csak akkor emelte fel a fejét, amikor beléptem.

- Szervusz, Nathan - suttopta. - Már vártalak.

- Mi történt veled, Morton? Azt hittem beteg vagy - raktam el a fegyverem.

- Borzasztó álomom volt - sóhajtott a boncnok álmatagon. - Benne voltál te is.

- Morton, jól érzed magad? - Komolyan kezdtem aggódni, mert barátom egyre sápadtabbnak tűnt, és a helyzet vésszen kezdett emlékeztetni Ryouichivel való utolsó találkozásomra.

- Persze, barátom, csak olyan éhes lettem, hogy muszáj volt ennem valamit. Nem kérsz egy falatot? - kérdezte Morton, és szemébe vágta a villát.

Nem kiáltott fájdalmában. Fogta a kést, és lassan körbevágta a bal szemét. Addig ügyeskedett, amíg egy hangos cuppanással ki nem rántotta a fejéből a szervet. Néhány ideg nem engedett, azokat nyiszálni kezdte a késsel. A legrosszabb az a mély

és sötét némaság volt, amivel dolgozott. Módszeresen, mintha a munkáját végezné.

Földbe gyökerezett a lábam a döbbenettől. Nem tudtam se megszólalni, se mozdulni. Teljesen lebénultam.

Morton közben a tányérjára helyezte a szemet, és kettévágta. Egyik felét felszúrta a villájára, és a szájába tette. Jóízűen rágott, még el is mosolyodott közben.

- Isteni! - nyammogta. - Biztos nem kérsz?

Ösztönösen megráztam a fejem.

Morton mintha vért könnyezett volna. A vörös nedv szépen lassan betérítette az arcának és az ingének egyik felét. Közben az öreg boncnok olyan jóízűen falatozott, hogy felfordult tőle a gyomrom. Percekig tartott, mire kitisztult a fejem. Addig Morton apró darabokra cincálta a szemgolyóját, és el is fogyasztotta legnagyobb részét.

Amikor végre képes voltam rá, gyorsan mozdultam. Két léppel ott termettem Morton mellett, és felpofoztam.

- MI VAN VELED, EMBER?! - üvöltöttem a képébe.

- Nem értem, mire gondolsz? - El sem akartam hinni, de az öreg mosolygott. - Sosem éreztem magam ilyen jól.

Megráztam, de csak azt értem el, hogy szélesebbre húzódtott a vigyor a száján. Mintha részeg lett volna. Gondolkoznom kellett, hogy mihez kezdjek, és mivel jobb ötletem nem volt, lerángattam a székről.

Morton tompa puffanással ért földet a konyha padlóján. Teljesen elhagyta magát, ezért különösen nehéz volt a teste. Elhúztam a falig, ahol karnyi vastagságú csövek futottak húsz centire a padlótól. Elővettem a bilincsem, és hozzáláncoltam Mortont az egyikhez. Azt gondoltam, így nem tud kárt tenni magában.

Ideges voltam. Össze kellett szednem a gondolataimat, és ezen nem sokat segített, hogy Morton egyfolytában röhögött. Járkáltam a konyhában fel-alá, aztán eszembe jutott, hogy talán be kéne kötni barátom csúnya sebét, és fel kéne hívnom a kórházat.

A telefont a nappaliban találtam meg. Mellette egy nyitott dosszié hevert. Behunytam a szemem, és azt kívántam, hogy ne vörös legyen a borítója. Megfordítottam. Lassan nyitottam ki a szemem, mintha ezzel elkerülhettem volna az újabb borzalmakat. Egy fekete zsinórral átfűzött vérszínű borító feküdt előttem.

Miután beszéltem a kórházzal, a fürdőszobába mentem. Előkaptam egy törölközőt a szekrényből, és megengedtem a csapot. Az ügyeletes azt mondta, negyed óra múlva ott lesznek, de addig is kezdenem kellett valamit Morton sérülésével. Percekig hallgattam a langyos víz csobogását. Megnyugtatótt a folyamatos zaj. A csap alá tartottam a törölközőt, aztán amikor eléggé nedves lett, elzártam a vizet. Ekkor hallottam meg a vészjósló csattanást a konyhából.

Mire visszaértem, már nem volt mit tenni. Morton feje lehányatott a padlóra. Alatta folyamatosan terebélyesedő vértöcsa terült el. Szétverte a saját fejét a csöveken.

Hosszú percekig vártam a mentőkre és a rendőrökre. Képtelen voltam elfogadni, hogy a Titkok könyve művelte ezt Mortonnal, ezért a fennmaradó időben átkutattam az egész lakást, de nem találtam semmi különösöt, ami megmagyarázta volna barátom viselkedését. A vörös dossziét mindenestre magamhoz vettem, hiszen nem lett volna szerencsés, ha nyomozótársaim a boncnok nappalijában akadnának rá - így is

éppen eleget kellett magyarázkodnom, mikor megérkeztek, nem akartam még tetőzni a dolgot.

Mindent elmondtam, ami történt, egyetlen részletet sem hallgattam el. Megvártam, amíg a helyszínelő lejegyzi a történeteket. Ismertem már a procedúrát, hamarabb úgysem tudtam volna szabadulni, de azért tükön ültem. Nagyon lassan telt el az a pár óra.

Miután végeztem az események bemutatásával, a helyszínelő igencsak különösen bámult rám, mindazonáltal nem volt oka tovább feltartani. Elindultam. Pontosan tudtam, hova kell mennem. Emlékeztem a parcella számára.

Útközben megálltam egy benzinkútnál, vettem egy kanna gázolajat. Egész úton az járt a fejemben, hogy mekkora marhaságra készülök. Felrémlt előttem a halott nő teste, ahogy szép lassan felszívódnak bőrén a bíborszínű hullafoltok, és egészséges pír kerül a helyükre. Elképzelttem, hogy a rothadó hús ismét egészségesen tölti fel kerek combját. Örültségnek tartottam, mégsem tudtam kiverni a fejemből a képeket. Egyfolytában Ryouichi szavai kavaroztak a gondolataim közt: „Semmisítse meg, mert különben utat talál az emberekhez! Hát nem érti?! Annak a szarnak önálló élete van!”

Késő délutánra járt az idő, mire a temetőbe értem. Abban a részben, ahova siettem, hosszú sorokban álltak az egyszerű sírkövek, melyekre nevek helyett számokat véstek. Sokáig tartott, mire rátaláltam arra, amelyik nekem kellett.

A félelem halálosan hideg ujjakkal markolt a gerincembe, mikor megálltam a sír előtt. Hullámokban tört rám a rettegés. A sírt megbolygatták, és nagyon úgy tűnt, mintha belülről ásta volna ki magát valaki. Körbenéztem. A temető feltűnően üres volt és csendes. Az utolsó gondolatom az volt, hogy valaki figyel, aztán minden elsötétült.

Három hónapig tartott, mire teljesen felépültem, csak azután szállítottak át az elmeosztályra. Körülöttem sokat tanakodtak az orvosok, vajon miért gyújtottam fel magam. Az elmondottak alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a rendőrség engem vádol a gyilkosságokkal. Azt mondták, minden helyszín tele volt az ujjlenyomataimmal. Hiába erősködtem, hogy minden perccel el tudok számolni azokról az időkről, amikor a balesetek történtek, később rá kellett döbennem, hogy még magamnak sem hiszek.

Nyugtalanító érzés kerített hatalmába, valahányszor végig gondoltam azokat az eseményeket, melyek a végkifejlethez vezettek. Mintha egy előre eltervezett sakkjátszma lépéseit pörgettem volna végig újra és újra a fejemben. Minden összevágott. A kör bezárult, és Hikari Naraku átka beteljesült.

A legrosszabb az egészben, hogy hiába akartam figyelmeztetni az embereket, senki sem hitt egy örült szavainak. Akárhányszor próbáltam elmagyarázni az orvosoknak a történeteket, a fehérköpenyes, köpcös agykurkász egyre erősebb és erősebb nyugtatókat írt fel nekem, mintha csak a különös pszichózisom rosszabbodna. Végig sem hallgatott igazán. Pedig én tudtam, pedig én tudom: a Titkok könyve azóta is járja a világot, hogy beteljesítse önnön végzetét.

Randolph Cain

[*] Név jelentése: „Pokoli fény”

[†] Név jelentése: „Az elmúlás harcosa”

[‡] Név jelentése: „Az egyetlen tiszta lélek”

[§] Japán démon

Mass Effect 3 sirámok - az ómega

Nemrég jelent meg a Mass Effect harmadik része. Én nagy rajongója vagyok a sorozatnak, ezért a harmadik részt az első adandó alkalommal előrendeltem, így már a hivatalos megjelenés előtt egy nappal a kezemben tarthattam a játék telepítőlemezét. Azóta már – hála a négy napos ünnepnek – a végére is értem a történetnek. Összességében úgy gondolom, hogy a játék nagyon jó, és ha nem lennének bizonyos problémák, akkor simán 90+%-ot adnék neki egy értékelésben. Most mégis siránkozni fogok a játékkal kapcsolatban, méghozzá két különálló postban.

Mivel is volt problémám? Csak a kezdettel és a véggel, az alfával és az ómegával. Az alfáról már írtam a Gdev blogon, most pedig következzen az ómega.

Ez pedig nem más, mint a játék befejezése, ami nálam kissé kiverte a biztosítékot – a neten böngészve úgy vettem észre, hogy ezzel messze nem vagyok egyedül. Maga a játékmenet egyébként olyan jó volt, hogy szinte abba sem tudtam hagyni a játékot: a március 15-i hosszú hétvégén több napon is hajnal egyig, kettőig játszottam vele. Igaz, az előző két részhez hasonlóan rövidebbnek tűnt a játék, és kevesebb értelmes melléküldetésünk volt, de mégis magával ragadott az egész hangulata.

Itt figyelmeztetem a T. Olvasókat, hogy aki még nem játszott a végig a játékot, az inkább ne olvasson tovább, vagy külföldiül mondhatnám akár azt is, hogy SPOILER ALERT!

Sok véres küldetés, a Cerberus legyőzése, a génfaló meggyógyítása, a kvariánok és a gethek kibékítése, a női szereplők többségének elcsábítása és a galaxis szabad népeinek közös szövetségbe forrasztása után szombat hajnalban megérkeztem Sheparddel Londonba. Kikapcsoltam a gépet, és úgy tértem nyugovóra, hogy már csak pár órát kell várnom, és végre megmenthetem a galaxist a Reaperek fenyegetésétől. Aztán este ismét nekiveselkedtem a játéknak, és végül elérkeztem a végkifejlethez. Sajnos azt kell mondanom, hogy ez nem volt valami épületes élmény.

Mi is történt a Mass Effect trilógia végén? Helyszíni közvetítésünket hallhatják.

A játék végső szakaszában Shepard találatot kap a Londonért vívott csatában, súlyosan megsebesül, de még van benne annyi erő, hogy elvánszorogjon egy teleportáló szerkezethez, és ennek segítségével megérkezzen a Citadellára. A csapattársokról egyelőre nem tudunk meg semmit: több, mint valószínű, hogy elesetek. A Citadellán némi kúszás-mászás után összefutunk Andersonnal és az Illusive Man-nel. Hogy ő hogyan és miért került ide, az számomra nem volt teljesen tiszta. Némi vita majd az ezt követő lövöldözés után Shepard otthagyja a holttesteket, és egyszer csak találkozik egy furcsa kisgyerekekkel, aki elmeséli a parancsnoknak, hogy ő (mármint a kisgyerek) a Citadella, és ő hozta létre a Reapereket, és mindezt az organi-

kus civilizációk érdekében. Ez a beszélgetés egy kissé zavaros volt számomra, elég furcsa volt a magyarázat, miszerint a szerves civilizációknak nem szabad hagyni, hogy túl magas fejlettségi szintet érjenek el technikailag, és ez milyen jó nekik. Ezután Shepard választás elé kerül: irányíthatja vagy elpusztíthatja a Reapereket, illetve összevegyítheti a szerves és a szintetikus életformákat (információim szerint a katonai erőttől, azaz a játékban elért pontszámtól függ, hogy ezek közül a lehetőségek közül hányat ajánl fel a kölyök). Két hátulütője van a dolognak: főhősünk mindenféleképpen bele fog pusztulni – mint ember – ebbe a procedúrába, illetve a mass relay-k, amelyek eddig a galaxisbeli közlekedés alapjait jelentették, el fognak pusztulni, némi, a szerves civilizációkra nézve igen káros robbanás kíséretében. A választásunktól függően ezután kék, zöld vagy piros robbanásoknak lehetünk tanúi. Joker jó túlélőhöz méltóan elhúzza a helyszínről, de hiába: a Normandiát utoléri a relé robbanása, majd lezuhan egy bolygón. Csapattársaink megússzák a landolást, kinyílik a hajó ajtaja, és régi barátaink bizakodó arckifejezéssel szállnak ki egy szép, erdős bolygó felszínére. Hogy hogyan kerültek a háború sújtotta Londonból az űrhajóra, és egyáltalán hogyan úsztak meg élve a csatát, az rejtély marad. Ezután a stáblistát olvashatjuk el, később pedig egy ismeretlen öreg bácsi mesél „A Sheparról” egy kisfiúnak, majd a játék felszólít minket, hogy vegyük meg a játékhoz majdan kiadásra kerülő DLC-eket.

Először csak furcsán néztem magam elé: ez volt a vége? Több száz óra játék után ezt kapom? A maximálisan példakép Shepard, aki még az aszári mátriárkák fára mászó cicusait is élve adja át gazdáiknak, békét hoz a világnak, és ahol tud, segít, életének utolsó tetteivel gyakorlatilag elpusztítja a játék univerzumának alapjait jelentő rendszert, és lesújt a szerves civilizációkra? Tudom, csak azért tette ezt, mert ez volt a forogatókönyvben... De miért kellett ilyen forogatókönyvet írni?

A logikátlanságokat esetleg még meg lehetne bocsátani, bár ezekből is akad jó néhány darab. Hogyan és miért került oda a Citadellára az Illusive Man? Ki az a hirtelen, minden logikus történeti előzmény nélkül megjelenő holografikus gyerek, aki nem más, mint a Citadella? Ha ő a Citadella, akkor miért volt szükség az első részben a Fejedeleme (alias Sovereign)? Miért lép meg padlógázzal Joker a Normandiával, aki egyébként nem arról ismert, hogy gyáván megfutna a csaták helyszínéről, és hogyan kerülnek a hajóra a nemrég még a Földön harcoló csapattársak? Mi lesz azokkal a flottákkal, amelyek a Föld körül harcolnak?

A végkifejlet sem igazán szívdérítő. Az még elfogadható lenne, hogy Shepard feláldozza magát egy jobb cél érdekében. Bár ez is szomorú befejezés lenne, de nem mondana ellent az eddigi három részben és a könyvekben felépített rendszernek. Igaz, a happy endnek én személyesen jobban örülnék, vagy

legalább annak, hogy ha lenne legalább egy ilyen választási lehetőségem. De az, hogy a galaxis megmentéséért folytatott sok-sok órányi játék után, az általam hozott döntésektől teljesen függetlenül semmi mást nem tehetek, mint hogy felrobantam a fejlett civilizáció alapjait jelentő relérendszerrel, ezzel a lakott bolygórendszerekre a Repareket megszegényítő pusztulást hozva, ez már elfogadhatatlan. Shepard nem ezért harcolta végig a három részt, és nem ezért tért vissza a halálból. A készítők ezzel a sokak által megszeretett világot rombolják le. Sok-sok órányi játékkal és a befektetett idővel kapcsolatban támad az érzése az embernek, hogy teljesen felesleges volt az egész vépigcsinálni.

Néhányan úgy gondolják a fórumokon, hogy nem ez volt az igazi befejezés. Commander Shepardnek súlyos sebei vagy a Reaperek sulykolási kísérletei miatt látomásai voltak, és az egész végjáték csak az ő képzeletében játszódott le. Az igazi végkifejletet pedig egy későbbi DLC-ben ismerhetjük majd meg. Erre előjön belőlem az imperialista fogyasztó, és azt mondom: na ne csinálja már ezt velem a BioWare! Egy teljes áron megvett AAA-s játék ugyan adja már a kezembe a teljes történetet, és ne kelljen még tovább várakoznom arra, hogy megtudjam, mi történt kedvenc hőseimmel. Internet-szerte rengetegen tiltakoznak a befejezés miatt, így talán megvan arra az esély, hogy a BioWare illetékesei elgondolkoznak, hogy érdemes volt-e így kivégezniük sok-sok játékos kedvenc sci-fi világát.

A Fűhrernek is megvan a véleménye a Mass Effect 3 végéről, amit itt tekinthettek meg:

http://www.youtube.com/watch?v=_qYm738hq1o

A Facebookon pedig elindult egy kezdeményezés, amely új befejezést követel a játéknak:

<http://www.facebook.com/DemandABetterEndingToMassEffect3>

We will hold the line!

Kapitány

A Mass Effect és a Gyűrűk Ura

A ME3 végkifejletével kapcsolatban valami olyasmi érzésem volt, mintha mondjuk a Gyűrűk Ura végén a következő történet volna:

Frodó megérkezik a vulkánhoz. Ekkor megjelenik Szauron (mert épp nincs jobb dolga), és közli Frodóval:

- Látom, te ügyes hobbit vagy, mert ugye idáig még egy hobbit sem jutott el. Ezért ajánlok neked három lehetőséget:

1. Átveheted az egész kóceráj vezetését, én úgyis unom már ezeket a buta orkokat. Igaz, ekkor élőholtá változol.

2. Itt egy detonátor, ha megnyomod, felrobban egész Mordor,

veled együtt. Egy probléma van vele, mégpedig az, hogy viszi magával egész Középföldét.

3. Hozzunk létre közösen hobbit-ork meg elf-troll hibrideket, és az mindenkinek jó lesz, meg kitör a világbéke.

- No, mit választasz? - kérdi Szauron.

Ekkor Frodó, a teljes trilógia-beli pályafutásától, tetteitől és döntéseitől függetlenül kiválasztaná valamelyik idióta lehetőséget.

Nos, ilyen érzésem volt a ME3 befejezésekor.

Kapitány

Ghost and the Darkness, film igaz történet alapján

Míg a tigriseket az erő, szépség, vadság kombinációja miatt imádom, az oroszlánokat az erő, hűvös elegancia, és a sárga szemekből sugárzó bölcs türelem okán tiszteltem.

Afrika, hullámzó, magas fű, melynek színe akár az oroszlán bőre. Ahogy az ember ott áll, ha csak virtuálisan is abban a fűben, tudatosul benne: itt nem ő a tápláléklánc csúcsa... itt ő is csak egy a sok préda közül...

Különböző ismeretterjesztő filmekben már többször is hallottam, ahogy erről a hétköznapi ember számára ismeretlen, nyomasztó érzésről beszélnek. A modern ember elfelejtkezett már erről az élményről, hogy valamikor, ezer és ezer éveken át ő is vad volt, amire vadásztak. Ez a történet, leghírhedtebb afrikai kaland 1898. március 8-án kezdődött, amikor John Henry Patterson ezredes megérkezett az ugandai Tsavó folyó partján folyó vasútépítéshez. A film igaz történeten alapul, bár nem egészen hű az eredetihez. A színészek alakítása, Val Kilmer: Patterson, és Michael Douglas: Remington kiváló játéka, és a folyamatos feszültség, szinte az utolsó pillanatig a maga idején egy jó mozivá tette a filmet. Azért írom: a maga idején, mert a Ghost and the Darkness egy régi, 1996-os film. Ettől függetlenül még ma is megállja a helyét, bár ez nem egy szuperprodukciónak... a mai szemünkkel. A film magyarított címe szerintem egy röhej, a forgalmazó fantáziátlanságának mementója. Hogy lehet a Ghost and the Darkness „ragadozók”-nak (!!!!????) fordítani? Nem tudok angolul, de mivel a Star Wars-metazene, és egyebek adtak valami alapot, így még nekem is egyértelmű, hogy a film címe: Szellemelek a sötétségben! No mindegy, ez van, az a vigasz, hogy a szinkron viszont jó, mint általában a magyar szinkronok. A filmet én moziban láttam először, anno. Egy késő tavaszi-kora nyári délutánon Stanislaw Lem egyik könyvét olvastam. Jól szórakoztam, de egyszerre azon kaptam magam, hogy szeretnék egy kis friss levegőt szívni. Ennek okán aztán elindultam egy biciklitúrára, először a városközpont irányába. A túra addig is tartott, miután beérve a mozi irányába indultam. A 6 órás előadás a „ragadozók” volt, és mivel Michael Douglast kedvelem, jegyet váltottam, és beültem a nézőtérre.

A Ghost and the Darkness nem csupán egy igaz történeten alapul, de hat az érzelmekre is. Azt hiszem ebben a filmben találkoztam először Kilmerrel, és a sikertült alakítása megnyerte a tetszésem. A történet azzal indul, hogy Sir Robert

„Nini, cicák!”

Beaumont, aki az afrikai brit vasúti vállalkozást pénzeli, megbízza John Patterson alezredest, hogy a kenyai Tsavo folyón átívelő hidat építsen. Az ezredes imádja Afrikát, de még csak Indiában járt, s most elérkezett a pillanat, hogy álmai földjére lépjen. Útközben kiakasztja kísérőjét, Angus Starling-ot, hogy mindent tud a látott állatokról, noha most jár itt először. A bennszülött építők babonásan bámulják, szerintük az ezredes érkezése rossz ómen. Megtudja, hogy oroszlán támadott meg egy munkást, és megígéri, hogy elintézi a fenevadat. Valóban egy lövéssel kinyír egy a tábor környékén kószáló állatot, és mindenki azt hiszi, hogy vége. Csakhogy hamarosan szétmargognak egy bennszülöttet, aki ráadásul tapasztalt oroszlánvadász. Kitér a pánik. Aztán kiderül, hogy nem egy, hanem két fenevad van, mégpedig Starling halála árán.

Beaumont Tsavóba érkezik, hogy személyesen vizsgálja ki mi hátráltatja a munkálatokat. Megmondja Pattersonnak, hogy még nincs kirúgva, de majdnem, és ideküldi a híres nagyvadászt, Remington (Douglas). Patterson közben egy csapdát épít, ami a saját találmánya, és bár Indiában nem működött, reméli, hogy itt igen. A csapda működik, de a bent tartózkodó vadászok nem képesek lelőni az állatot. Ebben a jelenetben a tűztől sem félő, hatalmas oroszlán démoni pillantása nyugtázza le a nézőt, kergeti örületbe a lesben állókat. A totális pánik a megérkező Remington simítja el. A Maszajok és a vadász felkészülésnek szentelik az éjt, egy ősi törzsi rituáléval. Másnap hajtvadászt indul, és Patterson dr. Hawthorne-től kölcsönkapt puskája nem sül el. Patterson belenéz a halál szemébe, és megrendül. Remington, miután a Maszajok elhagyják, mert gonosz szellemekre nem vadásznak, egy új kórházat épített, a régit felloccsolja vérrel, és az ezredessel elbújik. A szellemeket azonban nem tudja átverni, vagy még inkább, nem is érdekli azokat a kecskevér. Ehelyett, a kórház betegeit mészárolják le, megölve az orvost, dr. Hawthorne-t is. Ezután az ezredes és Remington elindulnak az oroszlánok nyomában, és egy olyan helyre bukkannak, amire sem előtte, sem azóta nem volt példa. Az oroszlánok egy barlangban tanyáznak, ahol emberi maradványokkal ágyaztak meg maguknak! „Ilyet oroszlán nem csinál!” – mondja Remington elképedten. „Ezek élvezetből ölnek! Tudni fogják, hogy itt jártunk!” – állapítják meg, miközben iszonyodva kihátrálnak a barlangból. Aznap este egy tisztásra felállított állványon virraszt Patterson, és amikor az egyik oroszlán felbukkan, Remington egy mesteri lövéssel leteríti. A magára maradt emberevő fájdalom, bosszúszomjas üvöltözését hallgatva ünnepelnek az elkerített táborban. „Ismerkedik az érzéssel, milyen az egyedüllét!” – gúnyolódik Remington, aztán lefekszik. Pattersonnak nincs nyugodt éjszakája, borzasztó rémálmod lát. Megérkezik a felesége, karjában az újszülött fiával, az emberevő, pedig megöli őket. Amikor fel-

A tsavoi emberevők a múzeumban.

riad, Remington sátrát szétdőlvén találja, a vadász maradványait pedig szétkenve a szavannán. Elborultan, gyászolva felgyújtja a fűvet. Az emberevő hamarosan rátámad az ezredesre, akinek az utolsó pillanatban sikerül megölnie, dühöngő szörnyet. A film végén teljes biztonságban találkozhat a feleségével, és fiával. A Chicagói Field Museumba került állatok megtekinthetők ma is, és a szemükbe nézve még mindig rettegés érez a látogató.

Eddig a film sztorija, most pedig a valóság röviden. Bár a film azzal indít, hogy ez egy igaz történet, valójában csak az alapokat hagyta meg. Henry Field Patterson mérnöknek aki a hidat építette nagy nehézségek árán, az oroszlánok felbukkanásával újabb gond szakadt a nyakába. A munka embertelen körülmények közt zajlott, és hiába küldtek Mombasából

Tilos az átjárás!

A zsákmány.

különítményt, nem hogy elkapták volna az oroszlánokat, de ők kapták el azokat! Patterson nappal építeni próbált éjszaka meglesben állt, sejtethetjük, milyen állapotban leledzhetett a derék mérnök. A kórházi mészárlás valóban hasonlóan zajlott, mint a filmben, valamiért a fertőtlenítő szaga jobban érdekelt az állatokat, mint a kecskevér. Aztán a fatetön ücsörgés meghozta a gyümölcsét, és az egyiket sikerült lelőnie. Napokkal később a másikat is lelőtte, de ő maga is kis híján rajtaveszett, mikor a sebesült oroszlán utána mászott a fára, és ugrania kellett. Az egész végén, a hátborzongató utójátékként talált rá az ominózus barlangra, ahol a rengeteg csont mellett, a frissebb áldozatok megcsönkített tetemeit is megtalálta. A 9 (!?) hónapig tartó rémuralmuk alatt állítólag 135 emberrel végeztek az oroszlánok, bár ezt mostanában megkérdőjelezzük. Az oroszlánok élvezetből öltek, a vadászat kedvéért, és ez azóta is egyedül álló. Hogy miért, és mért ketten, két hím, ez örökre titok marad már. A filmmel ellentétben nem volt sörényük, valószínűleg a bozót koptatta ki.

Az oroszlánok általában utálják az emberhúst, szerintük rossz az ízük. Ezért van az, hogy ritka az emberevő oroszlán, hiszen a zebra, és az antilop finomabb. A megfigyelések szerint az emberevők, a saját állati közösségükből számkivetett öregek akik jobb híján fanyalodnak a rossz ízű mitugraszokra. Az emberevő magányos vénség, szükségből fanyalodva erre a kosztra. A Tsavoi duó azonban fiatal volt, és egészséges, és egyértelműen nem enni akart, hanem ölni.

Források: a film, internet

Homoergaster

Királyi méltóság és nyugalom.

Én az árnyék

Életem, füstös motelszoba,
Lelkek jönnek s térnek be oda,
Még ébredés előtt tovább utaznak,
Megaláznak s tovább hazudnak.

A szívem és az ajtó
Neked is nyitva áll,
Ha odakint zord az idő,
Idebenn kandallóm melege vár.

Megbízhatom-e benned?
Vagy a vágyad kerget téged,
Az érzelmek hidegen hagynak,
S csak az élvezeted éget.

Izzó szemekkel büntetsz,
Csak skalpokat gyűjtesz,
De így nem kellesz nekem,
Ha nem lehetek az egyetlen.

Lágyan megsimogatsz,
Csendesen mosolyogsz rám,
Eltolom magamtól a kezéd,
Így nincsen szükségem rád.

Nem eszköz vagyok,
Egy ostoba gyerekjáték,
Önmagam árnyéka lettem,
Egy személyben föld és az ég.

coolababy

Hiábavaló szó

Gyöngé báb a szó,
Marionett-illúzió.
Kimondom, s messzi ködbe vész,
Messze távolba szállt s kész.

Formálom gyöngé testét, alakját,
Képzem lelkem váz-gondolatát.
Érzések messzi rajzolata,
Közel sincs az kimondva.

Ócska skicc hever az asztalon,
Befejezetlen érzélem halom.
Csontváz-képleírás,
Diskurzus-csata vívás.

Gondolatok csatája,
Győztes fél hálaimája.
Néma szerzetessé lesz,
Ezt nyerte a vesztes.

Didovadrozsa

Költősors

Vigasztként hullik alá a Nap,
de a jajszó csak nem hallgat el,
szívünkbe a Hold is odakap,
s a hűs szellő is fojtón ölel.

A végzet költővé átkozott,
de hogy miért, csak ő tudhatja;
nem szedhetem le a billogot,
hát legyen meg az akarata!

Míg más a jövőjét építi,
én kis betűkből rakok várat,
így szólok Istenhez: vigyen ki,
s mégis azt mondom, ő még várhat!

És míg másoknak van jövője,
érezem, nekem még jelenem sincs,
a múltban forgok, körbe-körbe,
de nem kérhetem, hogy kisegíts!

Vigasztként hullik alá a Nap,
de a költőknek nincs vigasza,
szívükbe a Hold is odakap,
s tépi őket Isten irtalma.

Kovács Ákos

Legyőzhetetlen

Hosszú éveken át vártalak,
a szívemben egy képbe zártalak,
melyet kivetíték most a világra,
s te eljössz hozzám, Drága.

Tudom, te vagy szívem vágya,
lelkem gyémánt ragyogása,
a másik felem, örök énem,
emberöltők tengerében

sodródunk már inkarnációk óta,
éltünk mi már összebújva,
szét is váltunk számtalanszor,
lelkünk mégis összekapcsol.

Érezd meg szerelmem,
mely legyőzhetetlen,
halld meg hangom, hívó dalom,
mely hozzád szól e percben.

angyalka146

Megjegyzés:

a verset Anette Olzon: Invincible c. dala ihlette. :)

Hírek, pályázatok

MEGAKRIMI pályázat

MEGAKRIMI címmel lélektani krimi és pszichothriller író pályázat kerül kihirdetésre. Az **Oriold és Társai Kiadó** és az Írók Boltja közösen pályázatot hirdet MEGAKRIMI címmel magyar vonatkozású lélektani krimi illetve pszichothriller megírására.

A pályázat fődíja, hogy a kiadó 2012 végén megjelenteti a díjnyertes könyvet.

Bárki pályázhat, aki elsőkötetes krimi szerző (azaz más műfajban megjelent korábbi mű nem kizáró ok). A pályázat célja a magyar nyelvű lélektani krimi illetve pszichothriller műfajának népszerűsítése.

A pályázat leadási határideje 2012. augusztus 31., az eredményhirdetése 2012. november 2.

A zsűri tagjai: Felházi Anett pszichoanalitikus, *Garaczi László* író, *Lévai Balázs* szerkesztő, műsorvezető és *Radnóti Sándor* esztéta.

Pályázati feltételek részletesen: <http://www.irokboltja.hu/adatlapok/palyazati%20feltetelek%20a%20megakrimi%20verse-nyhez.doc>

Forrás: Írók Boltja

A Historium Kiadó regényíró pályázata

A **Historium Könyv- és Lapkiadó** regényíró pályázatot hirdet történelmi krimi kategóriában **16 éven felüli, magyar anyanyelvű alkotóknak a 2011-es és 2012-es évre**. A nyertes pályaművet a kiadó 2013-ban önálló könyv formájában jelenteti meg. **A pályázat nevezési díjjal egybekötött.**

Pályázati feltételek:

- Pályázhat minden olyan magyar anyanyelvű (bármely országban élő) szerző, aki már elmúlt tizenhat éves, és nem köti érvényes szerződés más kiadóhoz.

- A pályaművek minimális terjedelme 250.000, maximális terjedelme 500.000 leütés (szóközökkel).

- Kizárólag polgári névvel vagy magyar csengésű művésznévvel lehet jelentkezni.

- A pályaműveket e-mailben várjuk a historium.kiado@gmail.com címre, kizárólag csatolt állományként. - A pályamű mellé kérjük csatolni a mű szinopszisát, illetve egy rövid önéletrajzot.

- Egy pályázó csak egy művel jelentkezhet, melyet még nem publikált semmilyen formában, illetve nem nyújtotta be másik pályázatra!

- Postai úton beküldött kéziratokat nem fogadunk el érvényes pályamunkának, ilyen anyagot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Nevezési díj: 30 €

FIGYELEM!

- A pályaművek csak a nevezési díj beérkezése után válnak érvényessé.

- A nevezési díj átutalásakor a közleménybe kérjük beírni a „**regénypályázat**” szót, illetve a szerző nevét és a mű címét.

- Minden jelentkező tudomásul veszi, hogy az általa a kiadónak elküldött nevezési díj vissza nem téríthető.

- A sikertelen pályázók nevezési díját szintén nem áll módunkban visszatéríteni, ez ellen fellebbezésnek helye nincs!

A nevezési díj befizetésének módja:

Szlovákiából:

Számlaszám: 0193845287 / 0900

Konstantný symbol: 0008

Magyarországról, ill. egyéb országokból:

IBAN: SK270900000000193845287

SWIFT: GIBASKBX

Bank neve: Slovenská sporiteľňa, a.s.

Bank címe: Tomášikova 48, 83237 Bratislava, Slovakia

Kedvezményezett neve: Bíró Szabolcs

Kedvezményezett címe: Nová ulica 137/17, 92901 Malé Dvorníky, Slovakia

Beérkezési határidő: 2012. június 1.

Eredményhirdetés: 2012. november 30.

Díjazás:

- A legjobbnak ítélt regény szerzőjével öt évre szóló szerződést kötünk, műve pedig megjelenik a Historium Kiadó 2013-as kiadványai közt.

- A regény szerzőjével mélyinterjút készítünk, mely megjelenik az Egy Magazin c. kulturális-történelmi folyóirat hasábjain (ugyanitt részletet és recenziót is közlünk a könyvről).

- A nyertes szerzőnek a regény megjelenése után könyvbe-mutatót biztosítunk.

- A nyertes regény a megjelenése után kiemelt médiatámogatásban részesül, és két országban (Magyarország, Szlovákia) kap terjesztést.

Forrás: historiumkiado.eu

Avana képregénypályázat

Az **AVANA Egyesület** képregény pályázatot hirdet a 2012. évre. A pályázaton, minden olyan alkotó részt vehet, aki e művészeti területen pályakezdőnek számít.

Az alkotóknak szabadon választott technikával min. 2 – max. 8 oldal terjedelemben tudományos-fantasztikus témájú képregényt kell készíteniük. A művek készülhetnek egyéni ötletből vagy más szerző írása alapján – ebben az esetben kérjük mellékelni az eredeti mű írójának írásos hozzájárulását, amelyben lemond a szerzői jogdíjról és engedélyezi művének képregénybe való átültetését.

Egy pályázó egy művel pályázhat. Nevezési díj nincs.

A pályázatok beadási határideje: 2012. április 30.

A pályaműveket elektronikus formában kérjük benyújtani, PDF formátumban, A3-as lapméretre generálva.

A pályaműveket az avana.illusztracio@gmail.com e-mail címre várjuk. Az e-mailban kérjük megadni a pályázó nevét, és elérhetőségeit: e-mail, telefon.

A legsikerültebb alkotásokat az Avana Egyesület, az általa felkért zsűri véleménye alapján díjazza.

Eredményhirdetés és díjkiosztás: HUNGAROCN Országos Sci-fi Találkozó, 2012.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenhet az Avana Egyesület kiadványaiban: az Új Galaxisban, az AVANA Arcképcsarnokban és az Avana SF Hírlevélben. Vállalja továbbá, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig más pályázatra illetve publikálásra nem nyújtja be, ill. interneten sem jelenti meg.

Amennyiben az Egyesület a pályázó művét publikálja, másodközléshez, ill. az interneten való megjelenéshez az Egyesület az alkotó jóváhagyását kéri.

Forrás: AVANA Egyesület

